

Časopis České obce sokolské

SOKOL

březen
2014

Josef Tichý zaváděl v irské armádě sokolskou tělovýchovu

V první polovině 30. let
minulého století se odehrála
„mise“, svědčící o meziná-
rodní prestiži Sokola

U nás v Sokole Židlochovice

První letošní setkání mezisletového
projektu komise pobytu v přírodě OV
se uskuteční v červnu
na jižní Moravě

Sokolské základy olympioničky Karolíny Grohové

Reprezentovala ČR na olympiádě v Soči, ale
na Sokol nezapomíná a hrdě se k němu hlásí

Šibřinky v Sokole

Vlkov

Z obsahu

Zpravodajství

- 4 Sokolové uctili památku prezidenta Osvoboditele
Porada župních vedoucích školení OV
Pochod svobody v Tršicích a na Zákřově
- 5 Vzpomínka na Jana Podlipného
V Ostravě o sportu pro všechny a zdraví
Pozvánka do Českých Budějovic
- 6-7 Komu vadí (nejen) novelizované Stanovy ČOS?
- 8 Prohlášení Sokolské župy Barákovy
- 9 Sportovní královnou Kolína je atletka Andrejsková
- 10-11 Loučení se zimou v reji masek

Sokolská všestrannost, sport pro všechny

- 12-13 Vinohradská přehlídková premiéra
- 14 Sokolské základy olympioničky Karolíny Grohové
- 15 Cvičíme zdravě
Spolupracujeme s kampaní Ruce na prsa
- 16 Tip na výlet: Putování po Šumavě
- 17 U nás v Sokole Židlochovice
- 18 Diskotance stále letí
Memoriál Jiřího Mencla
- 19 Tělocvičná jednota v pohybu
Sraz cvičitelek v Pardubicích

Výkonnostní a vrcholový sport

- 20 Nejlepší florbalový střelec je z Pardubic
- 21 Přebory ČOS v běhu na lyžích
Jarní seminář karate 2014
- 22 Potápění je jejich osudem
- 23 Královéhradečtí atleti na halových mistrovství
- 24 Memoriál Josefa Musila a MČR v zápase
Víkendový seminář capoeiristů

Vzdělávání, kultura, společnost

- 25 Haló, volá (Sokol) Londýn!
- 26 Pro napětí i dětský smích
- 27 Studenti se vydali po sokolských stopách
- 28-29 Josef Tichý zaváděl v irské armádě sokolskou tělovýchovu
- 30 Poděbrady si připomenuly misi krále Jiřího
Blahopřání, rozloučení
- 31 Vyhlášky, které nás zajímají

Editorial

Mám rád historii – stále dokáže překvapit něčím, co bylo skryto pod nánošem času. A nemusí to být ani časy příliš dávne, ale třeba padesát či sto let. Přesto se některé události či dění dostávají v paměti někde do pozadí (nebo jsou do pozadí záměrně odsouvány) až se na ně pomalu zapome-

ne – do doby, než někdo zajde třeba do archívů, vyzpovídá ještě žijící pamětníky a připomene to, na co již začal usedat prach. A pak třeba začínáme prožívat dobrodružný příběh objevování. Třeba zrovna ten, o kterém se můžete dočíst v tomto vydání, když se spolu s autorem vydáte po stopách Josefa Tichého, který začátkem 30. let minulého století byl na žádost vedení irské armády vyslán do Irska, aby zde pomohl zavést sokolskou výchovu do vojska a později i do škol. Historií jsou již i letošní Zimní olympijské hry v Soči. Žádná sokolská jednota na nich neměla svého reprezentanta, ale přesto zde měl Sokol svého zástupce – běžkyni na lyžích Karolínu Grohovou, která od svých 4 let do 14 let byla v Sokole Dvůr Králové, která dnes říká: „Na Olympijských hrách v Soči v běžeckém lyžování jsem reprezentovala naši republiku, ale i Sokol, samozřejmě. Protože jsem přesvědčená o tom, že právě v Sokole jsem si vybudovala nejlepší základ, na kterém stavím do dneška.“ To jsou slova, která také oceňují sokolskou všestrannost a její význam, ale také nepřímě oceňují práci tisícovek dobrovolných cvičitelů, které se v jednotách dětem věnují.

V historii můžeme nalézt také řadu poučení, zkušenosti i výstrahy, na něž by se nemělo zapomínat. Třeba i to, k čemu vede demagogie, udělování různých nálepek, vyslovování kategorických soudů bez znalostí (či přezírání) některých fakt. I takovýto možný aspekt pohledu na dějiny a historii se mi vybavuje v poslední době v souvislosti s útoky na novelizované stanovy ČOS a v souvislosti s nimi na vedení ČOS (Výbor ČOS), jež se objevují v některých médiích. O co vlastně jde, a jak nevybíravě některé útoky jsou (vůči nimž se ČOS důrazně ohražuje), si můžete udělat obrázek sami – v tomto vydání se tomuto problému rovněž věnujeme.

Kromě těchto tří zmíněných témat přináší samozřejmě toto vydání časopisu Sokol řadu dalších zajímavých článků – ať již z oblasti sokolské všestrannosti, výkonnostního sportu či vzdělávání a kultury.

Příjemné čtení Vám přeje

Zdeněk Kubín.

● **Časopis SOKOL**, 71. ročník, vydává Česká obec sokolská – IČO 00409537. Navazuje na časopis Sokol vydávaný v Praze od roku 1871 a Sokolský věstník vydávaný od roku 1897 ● **Adresa redakce:** Česká obec sokolská, Újezd 450, 118 01 Praha 1, tel. 257 007 332 ● **E-mail:** zkubin@sokol.eu; redakce.sokol@seznam.cz. ● **Redakce:** Zdeněk Kubín ● **Grafické zpracování:** Linda Hušková ● **Redakční rada:** Josef Těšitel, Jaromír Kučera, Zdeněk Bartůněk, Helena Rezková, Renata Chomoutová, Zdeněk Kubín ● **Obálka:** Z přehlídky pódiových skladeb, foto Marie Brunerová ● **Tisk:** Tiskárna Macík Sedičany ● **Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí.** Za věcný obsah článků odpovídají autoři a jejich obsah nemusí vždy korespondovat s názorem redakce. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky přiměřeně upravovat, krátit nebo komentovat.

Sokolové uctili památku prezidenta Osvoboditele

■ Letos 7. března jsme si připomenuli již 164. výročí narození prezidenta Osvoboditele Tomáše Garrigue Masaryka. Spolu s představiteli státu, Parlamentu ČR a řady organizací toto výročí vzpomenuli rovněž sokolové po celé republice.

V tento den četa mladých sokolů ze společenské komise vzdělatelského odboru ČOS v historických krojích a se sokolskými prapory uctila jménem České obce sokolské památku prezidenta Osvoboditele u jeho hrobu v Lánech, na něž položila kytici. V odpoledních hodinách uctila položením kytice památku T. G. Masaryka u jeho sochy na Hradčanském náměstí v Praze.

Památku a odkaz prezidenta T. G. Masaryka si připomenuli sokolové v župách a jednotách na různých místech republiky.

V Olomouci si zároveň s připomenutím osobnosti prezidenta T. G. Masaryka, kterou uctili položením kytice k jeho pomníku na Žižkově náměstí, připomenuli také další významné výročí, spojené s bojem za naši státní nezávislost – 8. března uplynulo pětadevadesát let od začátku bitvy u Bachmače v první světové válce. Československé legie tehdy šest dnů vzdorovaly německé přesile u dnešního města Bachmač na severu Ukrajiny a chránily důležitý železniční uzel.

Vzpomínka v Olomouci u pamětní desky bitvy u Bachmače

Její význam je značný především proto, že historicky prvně bojovala samostatná československá armáda proti značné přesile armády mocného státu. V bitvě se také proslavil 6. Hanácký pluk druhé divize československých legií, zejména pak jeho olomoucká kulometná rota Colt. Na bitvu dodnes upomíná pamětní deska na Domu armády v Olomouci. Právě u ní se sokolové zúčastnili akce, na níž si společně s představiteli města a dalších organizací připomenuli hrdinství československých legionářů.

Porada župních vedoucích školení OV

■ Celkem 29 župních vedoucích školení nebo jejich zástupci se sešli 1. února v Tyršově domě na poradě župních vedoucích školení. Cílem porady bylo seznámit účastníky se současným stavem v oblasti vzdělávání cvičitelů v ČOS a získat zpětnou vazbu od realizátorů vzdělávacích akcí na župách. Byly předneseny některé návrhy změn v této oblasti pro příští období. Systém vzdělávání cvičitelů v ČOS byl schválen v listopadu 2007. Na základě zkušeností a analýz nastává čas pro hodnocení a porovnání s nejnovějšími poznatky vzdělávání v této oblasti. To patří do okruhu činnosti komise školení odboru všestrannosti ČOS, která byla

nově ustavena v roce 2013. Komise začala intenzivně pracovat a ve spolupráci s Ústřední školou ČOS se začala zabývat některými návrhy změn. S návrhy změn byli účastníci porady seznámeni v průběhu programu. V průběžné diskusi převažoval souhlasný názor. V programu mj. vystoupil náčelník ČOS bratr Petr Svoboda, který připomněl postavení OV ČOS v systému vzdělávání v České obci sokolské, náčelnice ČOS sestra Lenka Kocmichová seznámila s činností Rady pro vzdělávání ČOS, ředitel ÚŠ ČOS bratr Martin Chlumský informoval mj. o programu Ústřední školy ČOS a o některých významných akcích,

které ÚŠ ČOS připravuje v tomto roce, místonáčelník ČOS bratr Jan Nemrava nabídl zajímavé akce, které do svého programu připravilo vzdělávací středisko Olomouc.

Stávající „Systém vzdělávání cvičitelů“ z listopadu 2007 zůstává zatím v platnosti v plném rozsahu. Navrhované změny budou dopracovány a postupně schváleny náčelnictvem ČOS. Jejich platnost se předpokládá od nového cvičebního roku 2014–2015. Župy a župní vedoucí školení budou o schválených změnách včas informováni.

*Jarek Kučera
místonáčelník ČOS, vedoucí komise
školení OV ČOS*

Pochod svobody v Tršicích a na Zákřově

■ Tělocvičná jednota Sokol Přerov a Okresní organizace Českého svazu bojovníků za svobodu pořádají 15. dubna 2014 2. ročník Pochodu svobody, který se koná v Tršicích a na Zákřově. Cílem cesty je navštívit místa, kde se po celou dobu války ukrývala židovská rodina Wolfových. Pro zájemce, kteří se chtějí této akci účastnit, poskytli organizátoři tyto

údaje: Odjezd autobusem je z autobusového nádraží v Přerově v 9.00 hod. (stanoviště č. 7). Možné je přistoupit na zastávkách u mostu Míru a v Předmostí u školy. Návrat je plánován nejpozději v 16.30 hodin. Na program (který vytyčuje trasu pochodu) je zastavení u vloni odhaleného pomníku obětem holocaustu na návsi v Tršicích, památka na 2.

světovou válku v místním kostele, návštěva Obecního muzea v Tršicích, Tršické přehrady, pomníčku odhaleného v roce 2012 v lese Bělá na místě, kde se rodina Wolfových ukrývala, památníku obětem 2. světové války na Zákřově a jezdeckého areálu Hostinův Důl.

*Miroslav Rozkošný,
vzdělatel Sokola Přerov*

Vzpomínka na Jana Podlipného

■ Vedení župy Jana Podlipného se ve středu 19. března sešlo před libeňskou sokolovnou, aby u pomníku Jana Podlipného v den jeho úmrtí uctili vzpomínku na člověka, podle kterého se župa jmenuje.

Jan Podlipný se narodil v roce 1848 v Hněvčevsi. Letos 19. 3. uplynulo 100 let od jeho úmrtí.

Po vystudování gymnázia a právnické fakulty

se stal pražským advokátem, posléze poslancem českého zemského sněmu, náměstkem pražského primátora a primátorem města Prahy. Byl zastáncem Velké Prahy a zasloužil se například o připojení Libně k Praze.

V roce 1908 obdržel zlatou medaili královského hlavního města Prahy.

Žil na Starém Městě a se svou manželkou měl pět

dětí. Byl vášnivým akvaristou a čtenářem. Jeho knihovna prý patřila k největším soukromým knihovnám v Praze.

A jeho vztah k Sokolu? Aktivně pracoval v sokolském hnutí. V roce 1889 se stal prvním starostou „České obce sokolské“ a v roce 1895 byl členem slavnostního výboru II. všesokolského sletu.

Byl to ale především čestný, obětavý, ochotný a nezištný člověk.

*D. Fischerová,
náčelnice župy J. Podlipného*

V Ostravě o sportu pro všechny a zdraví

■ Součástí projektu Ostrava – evropské město sportu 2014 se poslední únorový den stala i konference „Sport pro všechny a zdraví“, která se konala v multifunkční hale Gong v Dolních Vítkovicích a pořádal ji magistrát města Ostravy. Zúčastnili se jí rovněž zástupci České obce sokolské a Sokolské župy Moravskoslezské – mj. ředitel Ústřední školy ČOS bratr Martin Chlumský, místonáče ČOS a vedoucí vzdělávacího střediska v Olomouci br. Jan Nemrava, místostarosta župy Moravskoslezské br. Jaroslav Vichler, starostové T.J. Sokol Poruba a T.J. Sokol Vítkovice bratři Antonín Dalnár a Miroslav Buroň ad. Na konferenci byli přihlášení zájemci

z řad ostravských pracovníků v tělesné výchově a sportu, zástupci tělovýchovných organizací a zařízení v Ostravě – odhadem na 150 účastníků. Přítomni byli rovněž zahraniční hosté a europoslanci Evžen Tošenovský (bývalý primátor Ostravy) a Vojtěch Mynář (ČSSD).

O úvod konference se postarala projekce filmu „Ostrava – evropské město sportu“, na níž navázalo vystoupení Kevina O'Connora, místopředsedy Asociace Evropských měst sportu, Věry Palkové, náměstkyně hejtmana MS kraje a Martina Štěpánka, náměstkyně primátora Statutárního města Ostrava. V následujících vystoupeních zazněly některé zajímavé

informace, například Eduardo Balekjian ze SportWeCan srovnával péči států o tělesnou výchovu a sport v evropských státech na základě výsledků průzkumů a statistik, za zajímavý a přínosný označili účastníci blok velmi dobrých referátů lékařů z ostravských nemocnic k zdravotním otázkám u batolat, u předškolních dětí, mládeže, u pohybových aktivit seniorů. Zuzana Uhrová referovala o práci v mateřských školách, které jsou přípravkou pro pohybovou činnost v atletice. Na druhou stranu na konferenci zazněla řada příspěvků s více či méně komerčním sdělením, která dostala poměrně značný prostor.

Pozvánka do Českých Budějovic

■ Dvě akce, které připravuje Sokol České Budějovice na květen a červen, mají i připomenout dvě výročí, která si letos českobudějovičtí sokolové připomínají – již 145. výročí založení jednoty a zároveň 90. výročí otevření atletického stadionu na Sokolském ostrově. Stadion slouží s mnohými úpravami dosud. Moderní atletická dráha a všechny atletické sektory byly provedeny roku 2006. V současnosti chys-

tají českobudějovičtí sokolové druhou etapu úprav stadionu – dostavbu původní, památkově chráněné tribuny. Vznikne zde běžecký koridor a dokonalé zázemí pro sportovce. V jednání jsou dotace a Sokol České Budějovice také vyhlásil veřejnou sbírku.

Jmenovaná výročí si Sokol České Budějovice připomene na slavnostní akademii ve čtvrtek 22. května a znovu pak na setkání divadelních, především

sokolských souborů, které se bude konat v Českých Budějovicích pod názvem Divadelní doteky ve dnech 19. – 22. června. Můžeme se těšit na představení (zatím) jedenácti souborů – pro děti i dospělé. Obě akce bude provázet výstava v hale sokolovny. Podrobnosti najdete postupně na www.sokol-cbu.cz

*Milada Pospíšilová, vzdělavatelka T.J.
Sokol České Budějovice*

Komu vadí (nejen) novelizované stanovy ČOS?

■ Dnem 1. ledna 2014 vstoupily v platnost novelizované stanovy České obce sokolské. Jejich úpravu si vyžádal nový Občanský zákoník, který s sebou přinesl mimo jiné povinnost transformace občanských sdružení na spolky, i potřebu přiznání statutu veřejné prospěšnosti. Měnit, respektive novelizovat stanovy má právo nejvyšší orgán ČOS, tedy sjezd a v neodkladných případech přijímá změny stanov Výbor ČOS s tím, že tyto stanovy platí do nejbližšího sjezdu ČOS, který o nich rozhodne s konečnou platností (viz. článek 9.5.5.3 Stanov ČOS platných do 31. 12. 2013).

Vzhledem k tomu, že hrozilo nebezpečí prodlevy – v případě, že by nové stanovy nebyly v platnosti k 1. lednu 2014 a po tomto datu nezačal proces transformace na spolek a spolky pobočné, byl by mimo jiné ohrožen majetek ČOS i přístup ke grantům a dotačním titulům –, delegoval X. sjezd ČOS tuto pravomoc na Výbor ČOS s tím, že provedenými změnami se bude zabývat XI. sjezd ČOS, který změny potvrdí, případně stanovy dále upraví.

V souladu s tímto usnesením sjezdu pak vypracování novely Stanov ČOS probíhalo – návrh nového znění, vypracovaného týmem pro tuto úpravu a ve spolupráci i s využitím dalších konzultací s právníky, byl postoupen k připomínkování do sokolských žup a jejich prostřednictvím do sokolských jednot. Veškeré došlé připomínky byly diskutovány, opodstatněné byly zapracovány do návrhu. Konečnou podobu pak projednal a schválil Výbor ČOS na svém podzimním zasedání v roce 2013. O tom, že se na novelizaci stanov pracuje, informoval rovněž časopis Sokol.

Lze tedy konstatovat, že celý proces projednávání a schvalování proběhl demokratickou cestou. Přesto se v poslední době objevují v médiích články, které některá ustanovení novelizovaných Stanov ČOS napadají a zpochybňují. Nejdále v tomto směru zašel in-

ternetový „Neviditelný pes“, na jehož stránkách autor Václav Vlk st. používá v souvislosti se Sokolem a Českou obcí sokolskou také výrazy, jako „po vzoru stalinistů“, „opsané z komunistických dob“, „takhle to dělali normalizační soudruzi“, historicky používaný pojem „činnovníci“ mu zní jako „čest práci, soudruzi“. Tam, kde je ve zpochybňování novely Stanov ČOS konkrétnější, je patrné účelové citování některých ustanovení a zkreslování některých souvislostí. Zároveň autor v rozporu se skutečností podsouvá myšlenku, že nové stanovy otvírají prostor pro možné vytunelování sokolského majetku. Proti takovému napadání nejen Stanov ČOS, ale celé naší organizace se Česká obec sokolská musí důrazně ohradit. Stanovy byly upraveny zcela v intencích nového Občanského zákoníku, a to § 228 o.z., který tzv. „právní osobnost“ pobočného spolku (jednot a žup) odvozuje od právní osobnosti spolku hlavního – tedy České obce sokolské. Dle nového ustanovení mají pobočné spolky práva a povinnosti v rozsahu, určeném stanovami hlavního spolku.

Zásadní v tomto protisokolském tažení je otázka PROČ k napadání stanov dochází a komu má jejich zpochybnění – a v důsledku toho i oslabení prestiže sokolského hnutí – sloužit. Potažmo s touto kampaní jsou totiž zpochybňovány i demokratické principy, na nichž Sokol již více než 150 let stojí.

Jeden z prvních mediálních zájmů o novelizované Stanovy ČOS jsme zaznamenali zhruba v polovině února, kdy nám redaktor mělnického vydání týdeníku 5 plus 2 napsal: „... posílám několik otázek týkajících se vystoupení mělnického Sokola z ČOS. Mělnický Sokol mě v této věci sám oslovil, s tím, že by rád vysvětlil motiv svého rozhodnutí.“ (Odpovědi starostky ČOS sestry Hany Moučkové na tyto otázky přinášíme níže.)

O co v souvislosti se Sokolem na Mělníce jde, zřejmě ve stručnosti nejlépe vystihuje tiskové prohlášení Sokolské

župy Barákovy z 11. března 2014, s nímž se Česká obec sokolská ztotožňuje. Jeho plné znění přinášíme samostatně na následující stránce.

Týdeník 5+2: Otázky a odpovědi

Po impulzu Sokola na Mělníce medializovat své vystoupení ze svazku České obce sokolské, zaslal k této problematice týdeník 5+2 otázky, na něž odpověděla starostka ČOS sestry Hana Moučková. Otázky i odpovědi přinášíme v plném znění.

Mělnický Sokol své vystoupení z ČOS vysvětluje změnou stanov ČOS, s níž se nedokázal ztotožnit. Proč ke změně stanov došlo? Jaké hlavní změny nové stanov přinesly?

Změna Stanov ČOS vyplynula ze znění nového Občanského zákoníku, který přináší požadavek transformace občanského sdružení na spolek a pobočné spolky. Změny ve stanovách se tedy týkaly právě těch pasáží, jichž se dotýkal nový Občanský zákoník.

Mělnický Sokol se domnívá, že nové stanovy ČOS jsou příliš centralistické a narušují autonomii jednot. Podle jejich vyjádření se lze obávat ztráty majetku a vylučování členů bez souhlasu jednoty. K jakým změnám v tomto směru došlo, že u Vašich mělnických kolegů vyvolaly takové obavy? Zakládají se jejich tvrzení na pravdě?

Jsmo přesvědčeni, že toto tvrzení vychází minimálně z mylného výkladu či nepochopení nového znění nově formulovaných částí stanov, souvisejících právě s novým Občanským zákoníkem. Obavy ze ztráty majetku jsou zcela neopodstatněné a ve skutečnosti je tomu právě naopak – celkově, tedy obecně platné je, že stanovy mají poskytnout určitou brzdu proti riziku zcizení či zneužití sokolského majetku ze strany jedinců – ať již se jedná o vědomé či nevědomé jednání. Schválení nových článků stanov předcházelo rozsáhlé připomínkové řízení, v němž se mohly vyjádřit všechny sokolské tělocvičné jednoty,

kterých je v ČOS téměř 1 200, a sokolské župy – a mnohé z nich tuto možnost využily a vznášely dotazy či pozměňující či doplňující návrhy. Co se týče obav z narušování autonomie jednot, jsou podle našeho přesvědčení i tyto neopodstatněné – i nadále mají jednoty svoji právní subjektivitu, stejně jako dříve si jednoty samy rozhodují o své činnosti, o tom, jaké oddíly v nich působí, jakým způsobem je cvičení a další aktivity jednoty zabezpečováno a také s majetkem jednoty hospodaří.

Je Mělnický Sokol ve svém vystoupení z ČOS ojedinělým případem, nebo bylo více jednot, které takto na změnu stanov reagovaly?

Na změnu stanov takto nereagovala žádná jiná ze zhruba 1 200 tělocvičných jednot, které jsou ve svazku ČOS – tento případ je naprosto ojedinělý.

Snažíte se nějak rozhodnutí mělnického Sokola zvrátit?

Podle našeho názoru byl způsob svolání a konání valné hromady T. J. Sokol na Mělníce v rozporu se stanovami platnými v době jejího svolání a konání, a tudíž její rozhodnutí vystoupit ze svazku ČOS není platné. Jestli je tento náš názor správný, ale musí rozhodnout nestranný, nezávislý soud. Vzhledem k tomu, že celá záležitost je předmětem soudního sporu, ČOS nevidí důvod řešit tuto problematiku prostřednictvím médií. Bohužel, celá řada tvrzení ze strany T. J. Sokol na Mělníce jsou nepravdivá a celou situaci ještě více komplikují.

O co mělničtí sokolové svým vystoupením z ČOS přišli? Jaké jsou výhody členství v ČOS?

Jsou to výhody v několika oblastech, které se dotýkají jak hospodaření jednot, tak jejich činnosti. Je to například možnost účasti v řadě soutěží, závodů či turnajů, pořádaných jednotlivými odbory ČOS. V oblasti vzdělávání zajišťuje ČOS dobrovolným cvičitelům potřebnou kvalifikaci. Ve finanční oblasti je to přístup k dotacím a příspěvkům na opravy a údržbu, případně na některé činnosti, na účast na někte-

řích akcích ČOS. O této výhodě se mohl Sokol na Mělníce sám přesvědčit – v minulosti byly do jeho majetku vkládány nemalé finanční prostředky ze strany ČOS, potažmo příslušné sokolské župy. A jsou to i další výhody, spojené například s pojištěním či ošetřením autorských práv.

A také přicházejí o pocit sounáležitosti, který spojuje přes 160 000 členů ČOS, které spojují společné názory a přístup.

Neviditelný pes

Zatímco týdeník 5+2 si vyžádal stanoviska obou zúčastněných stran, Václav Vlk st. z „Neviditelného psa“ se žádostí o vyjádření ČOS nijak nezatěžoval. Vedle již zmíněného podtextu srovnávacího ČOS s totalitními praktikami, používá autor ke své argumentaci ta ustanovení stanov, která – vytržená z kontextu dalších článků stanov – vyhovují záměru sdělit – volně přetlumočeno – toto: stanovy vytvářejí prostor pro to, aby Výbor či Předsednictvo (ústředí) mohly tunelovat majetek jednot a také vylučovat členy jak se jim zachce, jednotlivé jednoty jako kdyby byly, slovy autora, „nevolníkem Výboru ČOS“. Jako urážlivé a nepravdivé je autorovo vyjádření: „A slavný Sokol se nejprve stane „jednotnou organizací“, její doposud samostatné Jednoty jen potupnými vazaly „Výboru“. A navíc je připraveno elegantní právní řešení jak celý majetek Sokola lehce vytunelovat.“ Proti vytrhávání z kontextu i proti vyloženě nepřátelské rétorice autora se Česká obec sokolská důrazně ohrazuje a vyhrazuje si právo učinit patřičné kroky, které zamezí špinění jejího jména na veřejnosti.

Především zcela nepravdivé a pomlouvačné je tvrzení o tunelování. V této souvislosti je třeba připomenout, že všechny jednoty jsou samostatnými právními osobnostmi a se svým majetkem si hospodaří samy. Ve stanovách je ale zakotvena určitá brzda proti tomu, aby majetek jednoty nemohl být – ať již vědomě, nebo nevědomě – „prohospodařen“. To ošetřuje článek 10 Stanov. V něm se mimo jiné uvádí:

10.1 Předchozí písemný souhlas Před-

sednictva ČOS k právnímu jednání při nakládání s nemovitým majetkem ve vlastnictví jednot, žup a ČOS s přihlédnutím ke stanovisku příslušné župy se vyžaduje při:

10.1.1. prodeji, darování, směně, demolici, zřízení věcného břemene, služebnosti, nebo zatížení nemovitosti jakýmkoliv věcným právem k věci cizí, např. zástavním či předkupním právem, přenecháním nemovitosti k užití jinému, zejména výprosu, nájmem, pachtem či výpůjčkou sokolské nemovitosti, na dobu delší než 10 let, vložení do obchodních společností, sdružení, spolků, družstev, jiných právnických osob, případně svěřeneckého fondu,

10.1.2. převzetí ručení jednotou nebo župou za závazky jiné právnické nebo fyzické osoby;

10.1.3. emisi (vydávání) dluhopisů či jakýchkoliv jiných cenných papírů, jestliže emitentem cenných papírů má být jednota nebo župa.

10.2. S nemovitým majetkem (s dodržením předchozího odst. 10.1.), s movitým majetkem, s finančními prostředky a s nehmotnými právy, které jednoty, župy nebo ČOS samy získaly, hospodaří tyto právní subjekty samostatně, nezávisle a na vlastní odpovědnost. Po zápisu jednoty nebo župy do spolkového rejstříku za dluhy jednoty či župy ČOS neručí.

O tom, že ČOS může libovolně nakládat s majetkem jednot, není tedy ve Stanovách ani zmínka. Právě naopak, Stanovy mají vytvářet brzdu, aby s majetkem nemohlo být nakládáno – ať již vědomě nebo nevědomě – nezodpovědně, s důsledkem ztráty vlastnického práva jednoty k tomuto majetku.

Z celého článku je patrné, že je psán bez hlubší znalosti věci, s jediným cílem – České obci sokolské uškodit. Obdobný dojem vytváří i fakt, že demokratický postup (zaslání k vyjádření se k návrhu změn všem složkám – jednotám a župám, a zapracování podstatných připomínek do návrhu) označuje Václav Vlk st. za totalitní. Takovéto překrucování hodnot považuje Česká obec sokolská za nebezpečné, ohrožující demokracii v naší zemi. ☹

Sokolovna
Tělocvičné jednoty
Sokola na Mělníce

Vzhledem k vývoji celé situace ohledně Tělocvičné jednoty Sokol na Mělníce je Sokolská župa Baráková přinucena reagovat na různé spekulace ohledně tohoto případu.

T.J. Sokol na Mělníce byla od svého obnovení po roce 1989 jednou z největších a nejrychleji se rozvíjejících jednot v naší župě. Měla velmi bohatou sportovní činnost v registrovaných oddílech, sportovní oddíly dosahovaly úspěchů i na mistrovstvích světa, měla činnost i v oddílech všestrannosti, velmi rozvinutou cvičitelskou činnost a podílela se i na činnosti ve vzdělávacím odboru. Tato tělocvičná jednotka patřila svou činností mezi dobře fungující jednoty v naší župě. Řada členů jednoty byla činovníky jak na župě, tak na ČOS a nikdy tito činovníci ani další členové jednoty neprojevili nespokojenost s činností Sokolské župy Barákovy. Ovšem po neúspěšné kandidatuře některých činovníků z jednoty na činovnícké funkce na župě při řádných volbách v roce 2013 došlo na mimořádné valné hromadě jednoty k rozhodnutí, že

Prohlášení Sokolské župy Barákovy

T.J. Sokol na Mělníce přestoupí z důvodu nespokojenosti do Sokolské župy Fügnerovy. Na přestup má jednotka právo, proto dne 4. 7. 2013 jej Předsednictvo ČOS schválilo s účinností od 1. 1. 2014. Sokolská župa Baráková přestupu Sokolu na Mělníce nebránila, ale ani z něho neměla radost. Spíše naopak, protože s činností jednoty byla spokojena a měla dobrou spolupráci i s mnoha mělnickými činovníky. Dne 18. 12. 2013, krátce před datem, kdy mělo dojít k přestupu do župy Fügnerovy, svolal výbor jednoty další valnou hromadu s jedním bodem programu a jedním cílem: vystoupit z České obce sokolské. Jako důvod veřejně uvedli, že se cítí ohroženi novými Stanovami ČOS. Stanovy ČOS ale říkají, jaké podmínky musí jedno-

ta splnit, aby usnesení valné hromady o zrušení jednoty doznalo naplnění. Stanovy také jednotě umožňují – opět po splnění dalších podmínek – požádat prostřednictvím župy předsednictvo ČOS o ukončení činnosti. Jednotka nevyužila poslední možnost a navíc nesplnila v obou případech stanovené podmínky Stanov ČOS.

Na výše zmiňovanou valnou hromadu také nebyli vpuštěni zástupci župy Barákovy, ačkoliv jednatel Sokola na Mělníce předal župě pozvánku. Nebyli vpuštěni ani starostka ČOS sestra Ing. Moučková a vzdělavatel ČOS bratr Dr. Mička, což se stalo poprvé v historii po obnově Sokola, kdy byla takto odmítnuta přítomnost vrcholných činovníků – hostů. O průběhu konání mimořádné valné hromady a také o jejím svolání vznikly pochybnosti jak ze strany župy Barákovy, tak i ČOS. Sokol na Mělníce totiž župě nepředložil dokumentaci o valné hromadě, jak ukládá závazný Pokyn ČOS pro konání valných hromad. Tuto dokumentaci si vyžádala i kontrolní komise ČOS, jednotka jí rovněž nevyhověla. Není tedy zřejmé, co a především jak bylo na valné hromadě projednáváno, jak bylo členům zdůvodňováno a nakonec rozhodnuto. Kontrolní komise ČOS na svém jednání dne 16. 1. 2014 usoudila, že situace v posledních měsících v T.J. Sokol na Mělníce odporuje Stanovám ČOS a rozhodnutí přijaté na valné hromadě není v souladu se stanovami – a zřejmě není v souladu ani se zákony České republiky. Protože k závaznému výkladu zákonů jsou oprávněny pouze soudy, komise doporučila těm členům Sokola na Mělníce, kteří se cítí být poškozeni, aby požádali soud o určení platnosti usnesení valné hromady o vystoupení T.J. Sokol na Mělníce z ČOS. Věříme, že soud rozhodne objektivně a všichni sokolové budou jeho rozhodnutí respektovat s úctou.

Doufáme, že vše se rychle u soudu vyřeší a bylo by i naším velkým přáním, aby se na Mělníce znovu obnovila sokolská činnost pod Českou obcí sokolskou v úctě k sokolským tradicím.

*Mgr. Michaela Papírníková Jurečková
v.r., starostka Sokolské župy Barákovy
Jan Firbas v.r., jednatel Sokolské
župy Barákovy*

Sportovní královnou Kolína je atletka Andrejsková

■ Začátkem roku bývají v jednotlivých městech, okresech či krajích vyhlašováni nejlepší sportovci za uplynulý rok. Mezi oceňovanými často nechybí ani zástupci Sokola. Tak tomu bylo i v únoru v Kolíně, kde nejprve začátkem měsíce byli vyhlášeni nejlepší sportovci, o pár týdnů pak byli ocenění také trenéři, cvičitelé a činovníci sportovních klubů. Při obou těchto akcích byli mezi oceňovanými členové Sokola Kolín.

Sokolští atleti a gymnasté na čelných místech

Přesně po roce, tedy 4. února, se kolínští sportovci sešli v městském divadle při slavnostním vyhlášení ankety o nejlepší sportovce města Kolína za rok 2013, kterou pořádala komise pro tělovýchovu a sport Rady města pod záštitou starosty města Kolína Víta Rakušana. Již od samého začátku se velmi dobrým tahem ukázala být volba moderátora galavečera, kterým nebyl nikdo jiný než olympijský vítěz v akrobatickém lyžování ze Salt Lake City z roku 2002 Aleš Valenta. K vysoké kulturní i sportovní úrovni přispěla zpěvem finalistka Česko Slovenské Superstar Markéta Konvičková a sportovními vystoupeními kolínských sportovní klubů. Obzvláště vystoupení sportovních gymnastů kolínského Sokola přivedlo zaplněné hlediště do varu.

Vyhlašování byly čtyři kategorie – jednotlivci a družstva mládeže a dospělých a trenér roku. V nominaci se objevili sportovci z 23 (z celkového počtu šedesáti) kolínských sportovních klubů. A jak si vedli sokolští sportovci? V kategorii mládežnických družstev obsadili 3. místo juniorky Sokola Kolín – atletika. V kategorii družstev dospělých na

2. místě skončilo družstvo atletů mužů, na 3. místě družstvo atletek žen ze Sokola Kolín – atletika. Jen těsně uniklo pódium extraligovým sportovním gymnastům Sokola Kolín. V kategorii jednotlivců mládeže se ve velice silné konkurenci do desítky vyhlášených dostali na 4. místě atletka Helena Jiranová, na 5. místo atlet Matěj Svoboda a 7. místo opět atletka Zuzana Pražáková.

Vrcholem večera byla kategorie jednotlivců dospělých. Jakými výsledky ovládli desítku vyhlášených sokolové? Na 8. místě skončil sportovní gymnasta Radek Smékal, na 3. místě se umístil atlet Matyáš Dalecký. Druhé místo obsadil sportovní gymnasta Daniel Radovesnický. Vítězkou této kategorie se stala atletka Petra Andrejsková (mistryně ČR žen i žen do 22 let v hodu oštěpem, 24. místo na mistrovství Evropy žen do 22 let v Tampere, jedna z hlavních opor extraligového týmu žen). Poděkování patří nejen všem oceněným sportovcům, ale i jejich trenérům.

Cena pro trenéry, cvičitele a činovníky

Zhruba o čtrnáct dní později, ve středu 26. února, byli ocenění trenéři, cviči-

telé a činovníci kolínských sportovních klubů – v obřadní síni kolínského radnice se uskutečnilo slavnostní předání Ceny města za přínos pro kolínský sport za rok 2013. Mezi desítkou oceněných byly i tři cvičitelky odboru všestrannosti kolínského Sokola Danuše Lopatová, Eva Svobodová, Markéta Novotná a dlouholetý atletický rozhodčí Jaroslav Tuček ze Sokola Kolín – atletika. Z rukou starosty města Víta Rakušana a předsedy komise Rady města Jiřího Tučka převzali nádhernou skleněnou plaketu za dlouholetou, obětavou a nezištnou práci.

Josef Těšitel

Loučení se zimou v reji masek

■ Čas masopustního veselí, jímž se loučíme se zimou a očekáváme nástup jara, skončil. Spolu s ním vesměs skončilo i období šibřinek, maškarních bálů a plesů, které již tradičně a neoddělitelně patří k činnosti řady sokolských jednot. Nejde přitom „jen“ o rozverně a nevázané veselí, ale také o pohyb, dobrou náladu i pocit sounáležitosti. Řada šibřinek či plesů se konala již v první polovině masopustního měsíce – února (jak dokládaly i zprávy a fotografie našich dopisovatelů v minulém, elektronickém vydání), mnohé další pak se odehrály v druhé polovině února a začátkem března, jejichž atmosféru rovněž naši dopisovatelé zaznamenali.

Česká Třebová

Sokolovna na Skále v České Třebové byla v sobotu 22. února ve znamení šibřinek. V pořadí 6. šibřinky, odpolední dětské i večerní pro dospělé, byly podle návštěvníků opět vydařené. Celý den nám k poslechu i tanci hrála skupina Zips pod vedením p. Dostálka. Hostům byly tradičně nabídnuty zákusky a koláče, které připravily sestry z odboru sokolské všestrannosti, a občerstvení v místním bufetu. Odpoledne si děti užily soutěže s odměnami, hry i tancování. Každý si odnesl domů drobný dáreček jako odměnu za účast a pěknou masku, kterou připravili s rodiči. Dobrá nálada nechyběla ani večer, kdy se představilo 23 masek. O předtančení se postaraly mažoretky z T.J. Sokol Chrudim, které nám ve dvou vystoupeních předvedly čtyři skladby. A také sestry z odboru sokolské všestrannosti, které tentokrát jako náčinní ke cvičení použily prachovky na tyčkách.

Lenka Strouhalová, náčelnice T.J. Sokol Česká Třebová

České Budějovice

V pátek a sobotu koncem února se konaly sokolské maskované šibřinky, oboje ve sty-

lu „staročeská pouť“ – nejprve pro dospělé a v sobotu se veselily děti, již po třidvacáté v novodobé historii českobudějovického Sokola.

Děti, viditelně spokojené, řádily nejen na parketu, ale s radostí vždy pozorujeme, s jakou vervou si pod dohledem cvičitelů vyzkouší leckteré tělocvičné nářadí, i takové, které třeba ve škole „neokusí“ – pytel strachu, kladinu, improvizovanou skluzavku ze švédských laviček a koně atp. Vedou však adrenalinové zážitky, jako lanová šplhací síť nebo dlouhý provazový žebřík – tomu neodolá ani načínaná malá princezna; nechá se obléct do horolezeckého sedáku a perfektně jištěna zkušeným cvičitelem vyleze v pohodě do té snad šestimetrové výšky a ještě se sveze dolů na laně!

Konalo se mnoho dalších soutěží ve zpívání, tancování, malování... hodnotné ceny jsme nakoupili též z příspěvku od Magistrátu města České Budějovice.

Milada Pospíšilová, vzdělatelka Sokol České Budějovice

Židlochovice

Konec židlochovické plesové sezony tradičně obstaraly sokolské šibřinky. Tentokrát se uskutečnily v sobotu 1. března 2014 v rázu „Barvy“. Naplněný sál zhlédl slavnostní zahájení, které uvedl tradiční moderátor Olda Kahoun co by rubikova kostka. Tradiční soutěže masek se zúčastnila padesátka osob. Vítězství získaly Pastelky před figurkami s kostkou ze hry „Člověče nezlob se“ a maskou s názvem „Barevné kovy“. Po celou dobu vyhrávala kapela Šarže 54. Zpestřením bylo vystoupení kouzelníka Ondřeje Sládka. Za přípravu této zdařilé akce je třeba poděkovat pořadatelům ze Sokola Židlochovice, za ceny do tomboly pak všem sponzorům. Za rok se všichni těšíme na další ročník v rázu „Láska“.

Oldřich Kahoun, T.J. Sokol Židlochovice

Vlkov

Králov Dvůr

České Budějovice

Židlochovice

České Budějovice

Česká Třebová

Židlochovice

Vinohradská

■ Přehlídka pódiových skladeb oddílů sokolské všestrannosti a přehlídka Aerobic Team pro rok 2014 letos změnila místo konání. Proč? O akci je rok od roku větší zájem, za posledních deset let se účast zdvojnásobila. Letos poprvé byly zastoupeny i zahraniční skladby v podání sokolek ze slovenské Prievidzy. Z Tyršova domu se proto přehlídka přestěhovala do velkých prostor haly Tělocvičné jednoty Sokol Praha Královské Vinohrady se sídlem v Praze 2. Při zahájení přehlídky přišel všechny účastníky „na svém území“ přivítat místostarosta městské části Praha

přehlídková premiéra

2 Ing. Jan Vaněk. Předvedeno bylo 56 skladeb všech možných pohybových žánrů s účastí více než 600 cvičenců. Přehlídka je tradičně nesoutěžní, ale všechny skladby hodnotila odborná porota, která v závěru přehlídky udělila dvacet ocenění.

Po jedné ceně si odvezly tělocvičné jednoty z Dobříše, Bezděkova, Peček, Poruby, Milevska, Dlouhomilova, Klattov, Židenic, Dobroměřic, Huntířova a Chválkovic, po dvou z Opavy, Jičína a Prievidzy, tři ocenění získala Tělocvičná jednota Sokol Rychvald. Oceněna byla i nejmladší účastnice pře-

hlídky, teprve dvou a půlletá cvičenka Sára Valentová ze Sokola Hluboká nad Vltavou.

O zázemí přehlídky se obětavě starali členové cvičitelského sboru Sokola Královské Vinohrady, sestry z Věrné gardy Sokola Libeň a pracovníci odboru všestrannosti ČOS a vinohradského Sokola. Poděkování patří i divákům, kteří vytvořili v hale příjemnou atmosféru a svým potleskem pilně oceňovali výkony cvičenců na ploše. Už se všichni těšíme na přehlídku v roce 2015!

*Lenka Kocmichová
náčelnice ČOS*

Sokolské základy olympioničky Karolíny Grohové

Dvůr Králové n. L. Nejprve navštěvovala oddíl předškolních dětí a již od pěti let královédvorský Sokol reprezentovala na župních přeborech. Od pěti let navštěvovala všestrannostní oddíl spor-

2010 v Harrachově obsadila ve sprintu 2. místo. Od roku 2011 je zařazená v reprezentaci ČR v běžeckém lyžování – její první reprezentační start byl ve Světovém poháru 15. ledna 2011 v Liberci a dokázala se ve sprintu prosadit do bodované třicítky, když obsadila 29. místo.

Na nedávno skončené zimní olympiádě v Soči neměl Sokol mezi českými reprezentanty svého zástupce. Ale není to zase tak úplně pravda: Na letošních ZOH závodila v běhu na lyžích závodnice, jejíž sportovní začátky byly velmi úzce spjaty se Sokolem – Karolína Grohová. K tomu, co jí Sokol v její sportovní kariéře dal, se Karolína hrdě hlásí, a také na svoji mateřskou jednotu nezapomíná, jak dokládá i pohlednice, kterou ze Soči zaslala sokolům ve Dvoře Králové.

„Sokol jsem navštěvovala od 4 let až do 14 let. Na toto období vzpomínám často a velmi ráda. Děkuji všem cvičitelům Sokola Dvůr Králové, především Pavlínce Špatenkové a Ilče Žitňákové za laskavý a odborný přístup. Mnoho let jsem získávala všestranný základ, na který jsem navázala v pozdějších letech. V Sokole jsem potkala hodně kamarádek a především moji nejlepší kamarádku Káťou Kuncovou. Mnoho let jsem se zúčastňovala soutěží sokolské všestrannosti a i několikrát přeboru ČOS v Praze,“ vzpomíná Karolína Grohová.

Se jménem Karolíny Grohové, královédvorské rodačky žijící dnes ve Vrchlabí, jsme se mohli setkávat na republikových přeborech Sokola v sokolské všestrannosti, přespolním běhu, běhu na lyžích nebo atletice.

Tato všestranně talentovaná sportovkyně byla od 4 let členkou Sokola

tovní gymnastiky a později i atletiky. Soutěžila vždy s velkou chutí a bojovností. Mezi závodnicemi patřila k nejmenším, ale když zazněl startovní výstřel, ukázala vždy soupeřkám záda. Dodnes vzpomínají její cvičitelé, jak dokázala jako mladší žákyňka předběhnout ostatní v běhu na 300 m. Zatímco ostatní vbíhali do cílové rovinky, Kája dobíhala do cíle.

Karolína se několikrát stala přebornicí ČOS v atletice i přespolním běhu, získala medaile na přeboru ČOS v běhu na lyžích i v sokolské všestrannosti. Reprezentovala atletický oddíl Sokola a později i TJ Dvůr Králové na krajových i republikových soutěžích, účastnila se mistrovství republiky i dětských olympiád. Ve všech těchto soutěžích obsazovala přední příčky, mnohdy i ty nejvyšší.

Výborná gymnastka, skvělá atletka se v současné době věnuje běhu na lyžích a skialpinismu.

Když bylo Karolíně 14 let, přestěhovala se její rodina do Vrchlabí. Zpočátku Kája ještě dojížděla na gymnastické tréninky, nechtěla opustit dobrou partu a svoje oblíbené cvičení. Ve Vrchlabí se začala věnovat běhu na lyžích a pokračovala v něm i na střední škole. V současnosti studuje na TUL v Liberci na pedagogické fakultě obor Sportovní management.

V běhu na lyžích závodila za klub Kronošé Vrchlabí, od roku 2012 je členkou Dukly Liberec. Na mistrovství ČR

Věnuje se však také skialpinismu, závodí za AKLVK ALPINE PRO SKI TRAB team z Janských Lázní. V únoru 2008 získala na mistrovství světa ve skialpinismu ve švýcarském Portes du Soleil v kategorii kadetek 2. místo v závodě Vertical race. V březnu 2010 získala na mistrovství světa v andorském středisku Canillo v kategorii juniorek 3. místo v závodě Vertical race.

V atletice závodí za TJ Dvůr Králové nad Labem.

V roce 2005 naposledy reprezentovala Sokol Dvůr Králové n. L. V tomto roce se poslední závod skialpinistů jel 31. 3. v Rakousku na ledovci Dachstein. Zde Karolína ve velmi náročném závodě zvítězila a celkově si tak odnesla stříbrnou medaili. Ceníme si toho, že Karolína hned druhý den nastoupila k závodě v běhu na 3200 m a dokázala se stát ve velké konkurenci přebornicí České obce sokolské v přespolním běhu. Ze závodu se vrátila hodně po půlnoci, a přesto neváhala a rozhodla se reprezentovat naši jednotu na přeboru ČOS. Od té doby uplynulo již devět let, ale na svá léta strávená v Sokole nezapomíná. „V Soči v běžeckém lyžování jsem reprezentovala naši republiku, ale i Sokol, samozřejmě. Protože jsem přesvědčená o tom, že právě v Sokole jsem si vybuodovala nejlepší základ, na kterém stavím do dneška,“ říká Karolína Grohová.

Pavlína Špatenková

Cvičíme zdravě

■ Komise zdravotní tělesné výchovy odboru všestrannosti ČOS se snaží systémově integrovat „zdravé cvičení“ do všech věkových kategorií a odborností na základě nových poznatků v oblasti fyziologického účinku cvičení.

Zdravotní tělesnou výchovu je nutné zařazovat do pohybové činnosti všech věkových skupin. Je nesprávné z dnešního hlediska chápat zdravotní tělesnou výchovu jako „náhradní“ nebo dokonce jedinou možnost tělesné aktivity v tělocvičně pro seniory, kteří z různých důvodů již nezvládnou běžné tělesné aktivity.

V polovině roku 2010 jsme připravili projekt „Cvičíme zdravě I.“ – půlden- ní doškolovací seminář, který jsme nabídli sokolským župám. Program tohoto semináře obsahoval teoretickou i praktickou část se zaměřením na oblast dolního zkříženého syndromu, tj. oblast bederní páteře, pánevního dna a hlavních svalových skupin v této oblasti. Po teoretické části s názornou prezentací následovala praktická část s podrobným rozbo- rem vybraných cviků a jejich násled- né začlenění do cvičební jednotky s hudebním doprovodem. Bonusem programu byla informace o správné chůzi, se zřetelem na nežádoucí ste- reotypy.

O seminář byl z řad župních pořadatelů nečekaně velký zájem, proto

koncem roku 2012 jsme sestavili pro- gram pro doškolovací seminář „Cvičí- me zdravě II“, který byl zaměřen na oblast horního zkříženého syndromu, tj. oblast hrudní a krční páteře, hrud- ník a pletenec ramenní. Tento druhý seminář měl podobnou strukturou programu jako první, tj. podrobný rozbor některých vybraných cviků, cíl a provedení, a jejich aplikace do cvičební jednotky. Bonusem tohoto programu byla teoretická přednáška Práce s hudbou ve cvičební jednotce, kritéria pro výběr hudební předlohy, se zřetelem na věkové kategorie cvič- čenců.

Zpětně nyní lze hodnotit kladný přínos tohoto projektu, kdy lektorský tým dojížděl za pořadatelem, kterým byly sokolské župy. Nejpozitivnější na této formě seminářů je především to, že

zájemci o danou problematiku nemusí daleko dojíždět, šetří svůj čas, finanční náklady na dopravu a navíc zůstávají ve svém prostředí. Tato forma doško- lování byla pořadatel i účastníky vždy velice kladně hodnocena.

Lektorský tým Ludmila Raková a Ja- rek Kučera uskutečnil celkem 27 vý- jezdů. Seminářů se zúčastnilo celkem přes 780 cvičitelek a cvičitelů nejen zdravotní tělesné výchovy, ale i ostat- ních odborností. Tato forma doškolo- vání se osvědčila.

Členky komise zdravotní tělesné vý- chovy OV ČOS již plánují pro budoucí sezónu další „výjezdová“ témata, kte- rá chceme župám nabídnout na po- čátku příštího cvičebního roku.

*Ludmila Raková a Jarek Kučera
komise zdravotní tělesné výchovy
odboru všestrannosti ČOS*

Spolupracujeme s kampaní Ruce na prsa

■ Česká obec sokolská spolupracuje s Dia- log Jessenius o.p.s. při realizaci projektu Ruce na prsa. Kampaň „Ruce na prsa“ má upozornit a přiblížit ženám v ČR důležitost prevence a naučit je samovyšetření prsu. Kampaň „Ruce na prsa“ – samovyšetření prsu probíhá mj. i v obchodních centrech po celé České republice.

Upozorňujeme, že župy (tělocvičné jed- noty) mohou v daném termínu a na da- ném místě využít této možnosti pro své členy. V případě většího zájmu si mohou pro své členy dojednat samostatnou přednášku. Rozsah názorné prezentace

bývá 60–90 minut podle počtu účastníků. Pro zájemce uvádím nejbližší termíny a místo konání:

Jihlava – City Park Jihlava,
29. 4.– 11. 5. 2014

Teplice – Olympia Teplice,
13. 5.–25. 5. 2014

Mladá Boleslav –Olympia Ml. Boleslav,
10. 6.–22. 6. 2014

Brno – Olympia Brno,
8. 7.– 20. 7. 2014

Komise zdravotní tělesné výchovy od- boru všestrannosti ČOS iniciativně za- řadila projekt „Ruce na prsa“ do progra-

mu posledního srazu župních vedoucích zdravotní tělesné výchovy a do dalších dvou doškolovacích seminářů ZdrTV, pořádaných v Praze v Tyršově domě. Tímto ale naše spolupráce rozhodně ne- skončila.

Kontakty pro bližší informace o kampa- ni a pro dohodu o termínu individuální přednášky pro vaše členy na:

janina.boskovicova@dialog-jessenius.cz
www.rucenaprsa.cz

www.dialog-jessenius.cz

*Jarek Kučera, místonáčelník ČOS
metodik komise ZdrTv OV ČOS*

Tip na výlet: Putování po Šumavě

K sokolským aktivitám nedílně patří i turistika a pobyt v přírodě.

Zajímavým tipem kam a za jakými přírodními krásami zavítat, může být jak pro sokoly, tak i nesokolskou veřejnost, nedávná víkendová výprava sokolů z několika pražských jednot na Šumavu.

■ O druhém únorovém víkendu se vydala naše skupina skalních, téměř již seniorských turistů provozujících zájmově nordic-walking, se Sokolem na další výpravu, tentokrát na Šumavu. Společně se naše skupina složená ze sester a bratrů z Hostivaře, Hloubětína, Vysočan, Kobylis, Karlína a Starého Města ubytovala již v pátek večer v areálu Čeňkovy pily (dnes malá osada, původně pila vybudovaná pražským obchodníkem Čeňkem Bubeničkem na počátku 18. století na soutoku Vydry a Křemelné) v penzionu Bystřina, kde o nás bylo báječně po všech stránkách postaráno, a my mohli v klidu přemýšlet, na jakou cestu do okolí se vydat. Sněhu nám letos nebylo příliš zatím dopřáno, takže většina vzala zavděk oblíbenými hůlkami pro nordic-walking.

Naše skupina se rozdělila na dvě části. První zvolili vycházku naučnou stezkou romantickým hlubokým údolím říčky Vydry. Stezka sice začíná již ve zmíněné Čeňkově Pile, nedaleko nad místem, kde se z Vydry na soutoku s říčkou Křemelnou stává Otava (jsou zde tři smrky vysázené B. Smetanou, který pilu navštěvoval), a končí u silničního mostu pod Antýglem (původně toto byl královácký dvorec a králováci byli původní osadníci, kteří díky privilegiím podléhali přímo králi, v Antýglu působila od 16. století sklárna vyrábějící duté sklo a korálky), my však netradičně začátek cesty pozvolna započali linkovým autobusem, který nám ulehčil stoupající trasu asi 8 km téměř až pod Antýgl a dále jsme pokračovali pěšmo spíše po rovince nebo z kopce naučnou stezkou směrem přes Horskou Kvidu (1 075 m n.m.) zpátky

na Čeňkovu pilu. Protože o Povydrí je v literatuře uváděno, že to je nejkrásnější a nejromantičtější část Šumavy, byli jsme zvědaví, jaké přírodní úkazy a výhledy na nás čekají.

Naučná stezka vedla hlubokým lesnatým údolím říčky Vydry, relativně klidný říční tok s mnoha menšími kameny se postupně měnil v divoký hučící kaňon, kde si voda hledá cestu mezi množstvím obřích žulových balvanů ležících v říčním korytě. Naštěstí nebylo zrovna moc vody, v lesích nebyl sníh, který by tál, takže cesta probíhala bezpečně a příjemně, jen na některých místech byla zledovatělá. Den byl jako malovaný, sluníčko hřálo a modré nebe nad hlavou nás pobízelo jít dál. V tuto roční dobu to byla nezvyklá podívaná na již pouze jen zbytky sněhu. Cestou jsme se zastavili a občerstvili také u Turnerovy chaty a obdivovali pěkné vyhlídky do krajiny.

Druhá skupina navštívila letmo Železnou Rudu a zejména německou stranu Velkého Javoru (Grossen Arber 1 457 m n.m.), kde přece jen bylo možné si zalyžovat a užít více sněhu. Vyhlídka ze samotného nejvyššího místa byla uchvacující, i zde slunce předvedlo svoji nejlepší stránku.

V neděli však jsme již všichni dohromady, cestou ku Praze, navštívili horské město Kašperské Hory, které se rozkládá nedaleko horního toku řeky Otavy a bývá označováno jako vstup-

ní brána Národního parku Šumava. Pro nás se stalo v tu chvíli výstupní branou ze Šumavy. Povětšinou opět s oblíbenými „hůlkami“ jsme se vydali zimní přírodou okolí Kašperských Hor. Procházka směřovala ke štolám za městečkem – památce na doložení zlata. Pro nedostatek času jsme již nestačili zrealizovat vycházku na hrad Kašperk, který se na výběžku Ždánovské hory vypíná nad městem. Nejen tento turistický cíl si dali někteří za svůj vlastní cíl a důvod dalšího návratu do tohoto krásného kraje, kam chtějí zavítat v jiné roční době, a nebo v době, kdy tento kraj bude pod pilnou vládou paní Zimy ve své sněhové kráse. Je tu totiž spousta možností na běžkování a v letním období zase na cykloturistiku.

Víkend na čerstvém vzduchu v pohodovém sokolském kolektivu jsme si všichni užili podle svých představ a možností. Večerní posezení v penzionu nám zpříjemnily Bára a Lucka zpěvem a kytarou – poslouchali jsme místy až se zatajeným dechem jejich krásné hlasy a vzpomínali na písničky, které jsme už delší čas neslyšeli. Poslední den se téměř nikomu nechtělo odjíždět, i když při příjezdu z Prahy nebylo vůbec jisté, jaké že to vlastně počasí na nás všechny zde na Šumavě čeká. Náš relaxační víkend se podařil a těšíme se již nyní na další společné akce, které budou pokračovat.

Lenka Brandová

U nás v Sokole Židlochovice

Roční výročí mezisletového projektu komise pobytu v přírodě OV, nazvaného U nás v Sokole, si letos ve dnech 20.–22. června mohou připomenout všichni milovníci pobytu v přírodě OV ČOS i turistiky v Židlochovicích. Právě tam se totiž koná další setkání tohoto projektu – v letošním roce první. Židlochovičtí sokolové se již na všechny návštěvníky – sokolské i nesokolské – těší a připravují pro ně zajímavý a bohatý program.

Programová nabídka

Pátek 20. června je „příjezdový“, ale již i na tento den je připraven program. Po úvodním přivítání, při němž se tělocvičná jednota svým hostům představí, bude možné zhlédnout výstavu z historie Sokola Židlochovice a jeho činnosti. Na programu je rovněž předvedení ukázky z pódiové skladby „Zimní sen“ pro Světovou gymnastradu v Helsinkách v příštím roce. Poté je naplánován společenský večer s živou hudbou.

Sobotní program je pestrý – dopoledne bude procházka městem s výkladem, zakončená přijetím účastníků starostou města, odpoledne pak naváže výšlap na rozhlednu. A protože Sokol Židlochovice žije nejen sportem, ale je aktivní i v kulturní a společenské oblasti, je na večer připraveno představení divadelního odboru. Během dne také mohou zájemci navštívit cvičební hodiny (aerobiku a zdravotní TV) s lektory, nebo ukázkou a nácvik župní skladby pro Sokolské Brno 2015 autorky M. Frantové.

Co by to bylo za návštěvu města, kdyby chyběla prohlídka zámku. Sokol Židlochovice ji připravuje i s průvodcem na nedělní dopoledne. Zájemci se také mohou zúčastnit nácviku skladby Zimní sen.

Za památkami města

Asi mnozí z těch, kteří se v červnu do Židlochovic chystají, se ještě před cestou rádi seznámí se základními údaji o městě a o jeho zajímavostech a památkách. Pro ně (ale také pro ty, kteří se na červnové setkání nedostanou, ale chtějí město a jeho okolí navštívit), jsme připravili pár základních údajů. Židlochovice jsou město v okrese Brno-venkov v Jihomoravském kraji,

18 km jižně od Brna při soutoku Litavy a Svatky, na úpatí nejvyššího kopce Dyjsko-svrateckého úvalu Výhonu (355 m n. m.). Jedná se o vinařskou obec ve Velkopavlovické vinařské podoblasti. V Židlochovicích je několik významných památek, mezi hlavní patří zámek, radnice, gymnázium, Strejcův sbor a kostel Povýšení svatého Kříže.

Radnice je jednou z nejstarších budov města. Původní radnice byla jen přízemní budova s doškovou střechou a jednou místností. Její dnešní podoba je z roku 1559, kdy byla majitelem panství Vilémem z Pernštejna rozšířena. Ve vedlejší budově sídlí Regionální turistické a informační centrum s vinotékou. Radniční sklepy připomínají slavnou vinařskou minulost města.

Kostel Povýšení svatého Kříže byl postaven v letech 1724–1730 vídeňským barokním architektem Johannem L. Hildebrandtem. V interiéru kostela jsou na postranních oltářích obrazy sv. Jana Nepomuckého a P. Marie – autorem je židlochovický malíř Georg Metzger. Nalezneme tu také repliku jedinečného gotického spodobnění P. Marie, jejíž originál je v Moravském muzeu. Schodiště před kostelem zdobí sochy Jana Sterna z 18. století: sv. Florian, sv. Urban, sv. Leonard, sv. Augustin a dvě sochy sv. Jana Nepomuckého. K historickým památkám Židlochovic patří i Strejcův sbor. Roku 1591 zde působil bratrský kazatel Jiří Strejc, jeden z překladatelů Bible kralické. Za návštěvu určitě stojí také židlochovický zámek. Původně zde stála tvrz, která později byla přestavěna na zámek – nejprve renesančně, později barokně. Současný vzhled je empírový. Novodobější, ale významnou památkou, je cukrovar, který patřil k nej-

Rozhledna
Akátová věž

Robertova vila

Zámek

známějším v českých zemích. Zde byl prvně zaveden proces difuze, tedy novinka srovnatelná s přínosem cukrovaru v Dačicích, kde byla poprvé vyrobena kostka cukru. Filtrační věž a komín bývalého cukrovaru byly Ministerstvem kultury prohlášeny kulturní památkou. Další chráněnou kulturní památkou je empírová Robertova vila z 30. let 19. století. Vilu, nacházející se v jižní části města, nechal postavit Florentin Robert, zakladatel židlochovického cukrovaru, jako rodinné sídlo. V současnosti ve vile sídlí základní umělecká škola a mateřské centrum. -red-

zivním tréninkem, kde se kromě základních pohybových průprav učili taneční techniky a pochopitelně jednotlivé tance a prezentační choreografie. Později jsem dostal příležitost sám některé tance učit. Někde tady začalo moje budoucí působení lektora tanečních novinek. Po absolvování taneční konzervatoře jsem začal pracovat v Ústředním ústavu tělesné kultury jako metodik. A jelikož hlavní činnost zde byla

Diskotance stále letí

■ Již počtvrté od listopadu 2012 se v sobotu 1. března 2014 uskutečnilo v Tyršově domě v Praze „Setkání příznivců diskotékových tanců 80. let“. A tak Tyršovým domem opět zazněly velké hity skupin Boney M, Bee Gees, ABBA, Eruption a dalších, které v osmdesátých letech minulého století pouštěli diskžokejové na tzv. řízených diskotékách, na kterých se tančily diskotékové tance. Diskotance se vyučovaly např. v kursech „Tančíme v texaskách“, které byly jakýmsi protipólem klasických tanečních kursů a brzy se staly fenoménem doby a zasáhly nejen nejmladší generaci. Staly se i součástí osnovy školení cvičitelů rytmické gymnastiky a cvičitelů pohybových forem. A jak to vlastně začalo? V roce 1976 se do Prahy přistěhovali taneční mistři Zdena a Karel Zdychyncovi, kteří zde začali organizovat Seznamovací taneční pro dospělé. Současně spolupracovali s tehdejší Ústředním ústavem tělesné kultury, s jeho metodickým centrem, který vedl Rudolf Šimek. Někdy na počátku této spolupráce vznikla myšlenka uspořádat kurzy s výukou diskotékových tanců „Tančíme v texaskách“. První byl zahájen 24. října 1976 v Kulturním domě pracovníků kovoprůmyslu v Praze na Smíchově. Výuka diskotanců si ihned získala velkou oblibu a zářepětí se rozšířila po celé republice.

Já jsem tehdy prošel konkursem, který vyhledával mladé nadšence do reprezentační taneční skupiny. Členové této skupiny prošli inten-

zaměřená na tělovýchovné služby pro cvičitelky a cvičitele pohybových forem v tělocvičně, byla to jen otázka času, abych absolvoval potřebné školení pro lektorskou činnost v této oblasti. V tuto dobu již byly diskotance součástí osnov školení pro cvičitele pohybových forem. A tak začala moje kariéra lektora diskotanců. Kolikrát jsem učil Bustop, Horečku sobotní noci, Kačera... to už nikdy nespočítám. Diskotance se průběžně vyučovaly nejen ve speciálních kursech, klasických tanečních, ale také na nejrůznějších akcích spojených s pohybem. Bylo zaznamenáno přes 300 tanečních novinek. Euforie kolem diskotanců pochopitelně v druhé polovině 80. let postupně slábla.

V poslední době prožíváme módní retro 80. let a nejen v oblasti hudební. V polovině roku 2012 vznikl nápad uspořádat vzpomínkové setkání pamětníků na tehdejší diskotancování i hudební hity. O první akci v listopadu 2012 byl nečekaně velký zájem. Ve velké tělocvičně Tyršova domu se tehdy sešlo přes osmdesát zájemců nejen z řad pamětníků, ale z poloviny také zástupci dnešní mladé generace. Tento zájem potvrdil, že nápad to byl dobrý. Proto toto setkání mělo v Tyršově domě již čtyři pokračování. Přičtu-li dalších pět akcí, které uspořádaly sokolské župy mimo Prahu, zúčastnilo se retro programu výuky diskotanců 80. let přes 420 účastníků. To není zrovna málo.

Jarek Kučera
místonáčelník ČOS, lektor

Memoriál Jiřího Mencla

■ Oddíl košíkové odboru všestrannosti při T.J. Sokol Králův Dvůr uspořádal v sobotu 1. března již 6. ročník Memoriálu Jiřího Mencla v košíkové. Do turnaje, který se konal v královské sokolovně, se přihlásilo celkem pět družstev. Poprvé se zúčastnilo zvláštní uskupení pod názvem Sokol V.I.P. V dresu tohoto týmu se mj. objevili starostové města Králův Dvůr Petr Vychodil, Sokola Králův Dvůr Radek Sochr, místostarosta Berouna Patrik Brodan, druholigoví hráči Berouna Martin Šašek (který je současně předsedou sportovní komise MÚ Beroun) a Petr Forejt, Ondřej Šimon, ředitel DD TGM v Berouně, Jan Šimko, ředitel sportovního centra Eden v Berouně, Jiří Kopriva, jednatel T. J. Sokol Králův Dvůr a další. Turnaj začal v 9:30 hodin a hrálo se systémem každý s každým na 2x 10 minut čistého času. Po druhém zápase bylo slavnostní zahájení turnaje, které provedl Miroslav Laník, kytici vdově po Jiřím Menclovi Janě předal dlouholetý spoluhráč Jan Foltýn. Po zahájení následovala sportovní vložka, ne však basketbalová, ale v Králově Dvoře dosud nevidaná ukázka „ropeskipu“ – skupinového skákání přes švihadla v podání cvičenek ze Sokola Horoměřice pod vedením župní náčelnice Moniky Sadílkové. Vystoupení mělo velký úspěch u všech přihlížejících. Pak už pokračoval memoriál dalšími zápasy. Družstvo V.I.P. potvrdilo roli favorita a prošlo celým turnajem poměrně suverénně. Celkovým vítězem se stalo družstvo Sokol V.I.P., druhé místo získalo mužstvo Sokola Závodí, bronzovou příčku obsadil domácí Sokol Králův Dvůr, bramborovou bral tým BK Beroun a na pátém místě skončily ženy KIWI Praha. Pořadatelé poděkovali všem družstvům za korektní souboje, všechny hráčky byly obdarovány k nastávajícímu MDŽ od pořadatelů kytičkou. Byla vyhlášena i soutěž o nejlepšího střelce – vítězství si odnesl Martin Šašek z družstva V.I.P., druhý skončil Oldřich Stejskal ze Sokola Závodí, třetí byl Radek Páv rovněž ze Závodí. V rámci turnaje se konalo i setkání bývalých hráčů Sokola Králův Dvůr.

Foto a text František Ondráček

Tělocvičná jednota v pohybu

■ Po roce opět ožily všechny prostory komárovské sokolovny, aby v pátek 14. března vystoupilo 95 sokolů na tělocvičné akademii. Jako první účastníky přivítala moderátorka mladší žákyně s pódiovou skladbou a akrobacií na gymnastickém pásu. Děvčata vystřídal mladší žáci ve své první ukázce. Žactvo se nyní připravuje na květnový přebor všestrannosti (sportovní gymnastika, šplh, atletika). Společné cvičení rodičů a dětí patří již k tradici české tělovýchovy. Cvičení s obručí na lidové písničky zvládli všichni na jedničku.

Následující koedukované cvičení mladšího žactva ukázalo průřez jejich cvičební hodinou. Náplní tělocvičných aktivit v zimním období je kromě pohybových her hlavně gymnastika. Bradla patří mezi klasická sokolská nářadí, i když ze školních tělocvičen pomalu mizí. V aerobické skladbě Céčka se představily mladší žákyně.

Soulad pohybu s rytmem hudby je jedním z hodnotících kritérií při soutěži družstev, které se děvčata brzy zúčastní. Předškolní děti nazvaly své vystoupení Šmoulové. Bílé čepičky na hlavě jen dokreslily „šmoulí“ rej. Překážková dráha, parkour, freerunning, umění pohybu. To jsou názvy, o kterých se nyní často diskutuje. Na hudbu Létající Čestmír zdolávali žáci různé překážky. Po akrobacii vyspělejších cvičenců následovalo pódiové vystoupení starších žákyně. Závěr tradičně patřil skokům z trampolínky. Po sérii přímých skoků následovaly náročnější prvky s obraty. Nechyběl nástup všech cvičenců před zaplněným hledištěm.

Nakonec moderátorka poděkovala za dlouholetou podporu jednoty Úřadu městyse Komárov a pozvala diváky na blížící se akce – např. 8. května to bude 40. ročník Pešíkova pochodu.

-jt-

Sraz cvičitelek v Pardubicích

■ Máme pár měsíců roku 2014 za sebou. V naší novobydžovské sokolovně se cvičí standardním, zajetým způsobem, děti si v březnu užívaly sokolské šibřinky a starší ženy marně čekaly na sních. Ne v touze si zalyžovat, ale naplánovaly si zimní vycházku s nordic walking holemi k vodojemu ve Starém Bydžově. V tento čas, kdy se zima chystá přejít do jara, lze využít pozvání sesterských jednot, které pořádají zajímavá setkání. Tentokrát to byl oblastní sraz cvičitelek, který se konal v atletické hale Sokola Pardubice.

První část programu kladla důraz nejen na fyzickou, ale pro nás hravější typy to byla i překladatelská výzva. Dance jóga, dance aerobic, bodystyling s prvky bodybalance. Dance jóga – taneční protahovací cvičení. Příjemná pomalá hudba a navzdory chladu v sále jsme odhazovaly mikiny. Dance aerobic – taneční záležitost více méně pro pokročilé. Výrazy cross, leg curl,

lift, mambo, pivot, pony... jsem netušila jak použít. Ale chtěla jsem pochytit alespoň taneční prvky jako „ča-ča“. Mladá, milá, shovívavá a hlavně taktická holčička, která nám předcvičovala, dokázala vyvolat bezvadnou atmosféru, že jsme tam prostě mezi těmi pokročilými chtěly zůstat. Jednotlivé prvky opět obohacují cvičení starších žen v Novém Bydžově.

Pak místo předcvičovatelky vzala sympatická dáma středního věku, seznámila nás s bodystylingem – tvarováním těla s prvky bodybalance – držením rovnováhy. Cvičení zaměřené na posilování jednotlivých svalových partií, hlavně těch problematických, a návod, že postavu lze tvarovat!

Vzhledem k tomu, že se nás opět sešlo kolem třiceti, rozdělily jsme se na dvě skupiny. Jedna absolvovala zkrácenou verzi cvičení na trampolínkách a druhá parta podstoupila vzdělávací přednášku nazvanou Ruce na prsa. Trampolínky

prověřily naši plicní kapacitu. Skloubit rytmus hudby s pružností trampolínky a stíhat frekvenci pohybu nejen nohou, ale i rukou... Uf!

Rády jsme se poté přesunuly do ztemněné místnosti, kde nám lékařka z oboru mamologie promítala názorný návod jak se správně sama vyšetřit. Můžete ho vidět i vy na www.rucenaprsa.cz. Dozvěděly jsme se mnoho zajímavého. Na maketě prsů jsme si samy mohly zjistit jak „vypadá“ bulka v prsu. Diskuse nebrala konce, ale čekalo nás závěrečné protažení s klasickou jógou.

Tu už jsme absolvovaly všechny ve skupině. Vemlouvavý hlas cvičitelky nás krásně vedl, že jsme nakonec celou sestavu mohly doslova prožít poslepu. Ač jsme měly za sebou docela náročná cvičení, díky józe jsme se cítily velmi dobře. Ta je dostupná pro kohokoliv. Stačí jen začít!

Věrka Kubelka, Sokol Nový Bydžov

Nejlepší florbalový střelec je z Pardubic

Florbalisté Sokola Pardubice budou i v příští sezóně hrát extraligu. Účast v ní vybojovali v první polovině března, když v play down porazili ve třech zápasech série Kladno. Pardubičtí ale měli co slavit již po základní části AutoCont extraligy – Martin Zozulák se stal nejlepším střelcem základní části; a své střelecké umění prokázal i v play down, když svými brankami a přihrávkami přispěl k vítězství Pardubic nad Kladnem.

Ve kterémkoliv zápase základní části, když nastoupil, vždy byl Pardubicím oporou a celá hra Východočechů na něm stála. Důkazem toho je, že ostřílený útočník se zkušenostmi se superfinále z roku 2013 nasbíral ve dvaceti utkáních třiadvacet bodů. Dokázal šestatřicetkrát rozvlnit síť soupeře a sedmáctkrát připravil gól pro své spoluhráče. Čtyřikrát se potom prosadil v přesilovce a dvakrát v oslabení. „Myslím, že už toho mám v extralize odehráno tolik, že jsem si na tuhle pozici docela zvykl a každou sezónu počítám s tím, že na mě nějaký tlak bude a góly se ode mě očekávají. Takže doufám, že jsem se s tím vyrovnal celkem dobře. Nějaké góly jsem nastřílel, ale bohužel to nestačilo na náš vysněný cíl, kterým bylo play off,“ komentuje svou úlohu Martin Zozulák.

Jeho hra, co se trestů týče, je extrémně čistá. Vždyť pardubický útočník usedl na trestnou lavici pouze jednou, a to v televizním utkání proti Vítkovicím, kdy si vysloužil svůj první a poslední dvouminutový trest v letošní základní části. „V první řadě mě mrzí ty jediné dvě minuty, co jsem dostal, protože už jsem odehrál i několik sezón s nulou na kontě. Určitě si dávám pozor na vyloučení. Nejsem typ hráče, kterého by jen tak něco rozhodilo. Snažím se být na hřišti klidný a nějaké zbytečné řeči okolo nebo provokace opravdu nemám rád. Na druhou stranu mi tvrdá hra není cizí, ale vše se snažím hrát v rámci pravidel. Vždycky na hřišti přemýšlím, co dělám a troufám si tvrdit, že nějaký „blikanec“ u mě při zápase nehrozí,“ je si jistý pravý křídelník. Přínos Martina Zozuláka pro hru pardubického klubu je nezanedbatelný.

Sokol Pardubice v letošní sezóně nastřílel v základní části dohromady 125 branek, čímž se zařadil v tabulce produktivity na celkové čtvrté místo. Martin Zozulák byl u třiadvaceti branek a hned ve čtyřech utkáních dokázal vstřelit hattrick, o nespočtu dvoubrankových utkání nemluvě.

Pravé křídlo Sokola celou sezónu bojovalo o přední příčky v kanadském bodování převážně s duem Jendrišák – Ondrušek, se kterými se zná ze svého jednoročního hostování v Chodově. Během této sezony (2012/2013) Martin Zozulák okusil také atmosféru superfinále.

Boj o krále kanadského bodování gradoval v závěru základní části. Ve dvacátém kole AutoCont extraligy se Sokol Pardubice střetl před domácími diváky právě s Chodovem a Martin Zozulák si připsal čtyři body za dvě branky a stejný počet nahrávek.

Před posledním kolem ztrácel útočník Pardubic na vedoucího muže kanadského bodování Matěje Jendrišáka

šest bodů, na vedoucího střelce Toma Ondruška potom jediný zásah. V posledním utkání základní části proti Liberci pardubická „patnáctka“ na své konto přidala další čtyři kanadské body – dva góly a dvě nahrávky.

Zozulák uzavíral gólový účet Sokola Pardubice v čase 58:12, a právě tento gól znamenal jeho těsné vítězství v kategorii nejlepší střelec základní části AutoCont extraligy. Možná k tomu napomohla i exkluzivní hokejka LEXX SCHWEIZ, kterou měl možnost nejlepší střelec vyzkoušet jako vůbec první hráč v České republice! „Hrálo se mi s ní velice dobře, hokejky LEXX v nové kolekci vyhládily některé detaily a musím říct, že vypadají opravdu dobře. Model, se kterým jsem hrál, je na jedné straně hole zploštělý, což má přispět k tomu, že lépe odolává jakýmkoliv vibracím. Společně s velice atraktivním designem by to mohl být nový hit na florbalovém trhu,“ myslí si Zozulák.

„Musím říct, že to je celkem dobrý pocit být nejlepší extraligový střelec. Myslím, že kdo říká, že to nesleduje a je mu to jedno, tak lže a pro každého by to vítězství bylo prestižní. Na druhou stranu je to pro mě určitě závazek do dalších sezón pokusit se svůj výkon ještě vylepšit. Musím taky touto cestou poděkovat svým spoluhráčům v pětce, protože je pro mě radost s nimi letos hrát a bez nich bych nic takového nedokázal. Jen doufám, že příští rok se nebudeme bavit a tom, kdo byl nejlepší střelec, kdo vyhrál bodování a podobně, ale budeme řešit, koho vyřadíme ve čtvrtfinále play off!“ Odhodlaně vyhláší šestatřicetigólový střelec Martin Zozulák, extraligový florbalový hráč, člen Sokola Pardubice I.

Marek Votke

Přebory ČOS v běhu na lyžích

■ Letošní zima – nezima připravila pořadatelům Přeboru ČOS v běhu na lyžích ze Sokola Studenec hodně starostí. Závod byl plánován na sobotu 12. ledna, ale tehdy nebyl sníh ve Studenci, ani v blízkém okolí. Lyžovalo se pouze na Horních Mísečkách – tam však nebylo volno a navíc i finanční nároky za pronájem tratí byly nad síly pořadatelů i komise lyžování.

Pořadatelé, tak jako všichni lyžaři, čekali a doufali, že zima přijde. Ta však stále zůstávala mimo naše území, a tak jsme využili možnosti závody uspořádat na umělém sněhu ve Vrchlabí.

Závodilo se 22. února za slunečného počasí na dobře upraveném 2 km

dlouhém kolečku. Pozvání přijali tradiční účastníci z župy Jizerské (Sokol Skuhrov, Velké Hamry, Frýdštejn) a Krkonošské (Sokol Horní Branná, Valteřice). S radostí byla přijata přihláška i zástupců Moravy ze Sokola Blansko (župa Krále Jiřího). Počet startujících doplnili závodníci pořadajícího Sokola Studenec.

Závody měly dobrou sportovní úroveň – na startu byli účastníci z mistrovství světa veteránů, mistryně ČR staršího žactva Renata Trejbalová, výborní starší žáci ze Skuhrova. Přebory byly však pořádány i pro sportovce, kteří nemají schopnosti na vrcholné výkony, ale jsou rádi v dobrém sportovním

sokolském kolektivu, a těch zde bylo také hodně.

Vítězové jednotlivých kategorií (od nejmladších žáků až po muže veterány nad 60 let): Barbora Chrástová, Leonard Losík, Markéta Štefanová, Ondřej Berger, Linda Zahradníková, Zdeněk Mader, Renata Trejbalová, Natalie Zuzánková, Marie Bergerová, Eva Martinová, Jan Paulů, Jan Mader, Jaromír Šimůnek, Jana Horáková, Miloš Tauchman. Pořadí družstev: 1. Sokol Studenec, 2. Sokol Skuhrov, 3. Sokol Horní Branná. Titul Skokan roku, který je udělován za nárůst výkonnosti oproti minulému ročníku, získalo družstvo Sokola Blansko.

Jaroslav Hák

Jarní seminář karate 2014

■ Další akcí, které se letos účastnil od díl moderního sportovního karate Sokola Pardubice, byl Jarní seminář 2014. První víkend se nesl ve znamení nácviků kopů a úderů a jejich použití v bojových situacích. Hlavním záměrem našeho cvičení bylo urychlit přechod mezi jednotlivými bojovými kombinacemi a dosáhnout tak rychlejších a plynulejších návazností mezi nimi. S takto nacvičenými bojovými sériemi jsme po prvním víkendu byli připraveni na nadcházející turnaj.

Ačkoliv nás na druhý víkend semináře, z důvodu nemoci, nedorazil stejný počet jako na ten první, nic nám nesebralo našeho bojového ducha a dokázali jsme, že i se sníženým počtem závodníků jsme schopni dosáhnout cenných ohodnocení.

Před zakončením turnaje, po vzoru již proběhlého letošního Speciálního mítinku, bylo možné si vyzkoušet i trochu netradiční kategorie disciplín. První z nich byly boje týmu, kde mezi sebou zápasili jednotliví členové skupin, aniž by dopředu znali svého protivníka. Ve výsledku se ukázalo, že takový styl boje, kde jednotlivec nezápasí jen za sebe, ale také pro skupinu, mnohým vyhovuje daleko více a je tedy možné, že jej nevidíme na seminářích naposled. Nižším pasům se nabídla možnost vyzkoušet si lehčí formu boje – sparring s pasy vyššími a mnozí této nabídky také využili.

Na úplný závěr Jarního semináře byla všem účastníkům, kteří splnili podmínky svého cvičebního programu, udělena zkouška na vyšší technický stupeň.

Josef Jetmar

Potápění je jejich osudem

■ V sokolských jednotách je zastoupeno na devadesát druhů sportů. Svě místo zde mají jak sporty, které jsou populární a dost rozšířené, ale také ty, které mají svých vyznavačů – ať aktivních či „jen“ fanoušků – méně. Některé sporty jsou v Sokole zastoupeny desítkami oddílů, jiné jich mají jen pár, či jsou ojedinělé. Tak je tomu i v případě oddílu sportovního potápění Sokola Hajany, který je v České obci sokolské registrovaný jako jediný.

Oddíl potápění Sokola Hajany je mladý – vznikl v roce 2012. Jeho členové pracovali jako potápěči a jako plavčíci na desítkách míst v České republice. Pracovali i jako soukromé osoby ve službách Vodní záchranné služby jako plavčíci na bazénech v Brně, a to včetně aquaparků. Podíleli se také na kontrole stavu vodních staveb, a to zejména vodních přehrad. Je tedy patrné, že se jedná o zkušené potápěče. V sokolském oddílu se zaměřují na několik kategorií – vrakové potápění, vodní biologii, hloubkové potápění, potápění pod ledem, podvodní archeologii, vyhledávání a vyzvedávání a záchrannářskou činnost.

„Všichni členové oddílu mají záchrannářské zkoušky a jsou díky nim připraveni zachraňovat životy a majetek našich bratrů a sester a samozřejmě i ostatních občanů, kteří budou potřebovat jejich pomoc,“ říká při představování oddílu jeho vedoucí bratr Jaroslav Kokrhánek ml. „Podíleli jsme se na několika akcích jako kontroly vodních děl, likvidace ekologických nehod na vodních dílech a mimo jiné i několika pracích, které se prováděly v zahraničí, jako ve Švédsku nebo Španělsku,“

pokračuje bratr Kokrhánek. „Jednou z mnoha zajímavých prací byl pro nás velice nebezpečný zákrok u jaderné elektrárny Oskarshamn na jihovýchodě Švédska, kdy v měsíci září ucpaly tuny medúz potrubí, které přivádí vodu do turbín, které chladí reaktor o výkonu 1400 megawattů. Na tuto akci jsme se dostali díky Svazu potápěčů a vodních záchrannářů České republiky, jenž spolupracuje z potápěči ve Švédsku, kteří měli tuto akci na starosti. Byl to pro nás nezapomenutelný zážitek, který nám umožnil vstup do prostor, kam se běžný potápěč nedostane.“

Oddíl sportovního potápění Sokola Hajany má pět členů. Podle slov bratra Kokrhánka má oddíl pořadník několika dalších zájemců o vstup do oddílu, kteří by tak rozšířili i řady jednoty. Technické zázemí ale zatím přibrat další členy neumožňuje. A tím se dostáváme k problému, s kterým se – stejně jako řada dalších oddílů i jednot – sokolští sportovní potápěči z Hajany musí potýkat: k financím. Vybavení pro sportovní potápění není nijak levnou záležitostí. „V tomto roce bychom chtěli požádat ČOS o strojní podporu na kompresor pro plnění potápěčských lahví,“ říká Jaroslav Kokrhánek. „Pořízení tohoto kompresoru je pro Sokol Hajany z vlastních zdrojů nemožné – ceny kompresorů se pohybují v rozmezí 80 000–250 000 korun. Pokusíme se požádat i o několik potápěčských lahví, protože lahve, které aktuálně máme k dispozici, již nestačují našim činnostem.“

Obdobně, jako jiné oddíly v různých druzích sportů, které jsou zároveň členy sportovního svazu svého sportu,

Vedoucí oddílu Jaroslav Kokrhánek ml.

i oddíl sokolských potápěčů z Hajany se stal členem „toho svého“ – vstoupil do Svazu potápěčů a vodních záchrannářů České republiky (SPVZČR). A právě členství v tomto svazu pomáhá oddílu řešit některé problémy jak po finanční, tak technické stránce. A díky spolupráci v rámci tohoto svazu se hajanští potápěči dostali i na již zmíněnou akci ve Švédsku. V SPVZČR je oddíl přidělen pod organizační složku SDH (Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska), kde jeho členové vykonávají službu jako potápěčská záchranná skupina SDH Hajany-ČOS. V tomto roce se již jeden člen oddílu potápění Hajany, pod záštitou SPVZČR, podílel na výcviku hasičských potápěčů na Slapské přehradě.

Není tedy asi žádnou nadsázkou říct, že oddíl potápění Sokola Hajany není pouze pro uspokojování zálib a zájmů jeho členů, pro něž se potápění stalo láskou na celý život, ale také slouží potřebám celé společnosti, když je připraven zasáhnout všude tam, kde je potřeba. ☺

Z průzkumu nebezpečné rokliny, kde hrozí úraz dětí a mládeže při skoku ze skal do vody

Královéhradečtí atleti na halových mistrovství

■ Atleti Sokola Hradec Králové se v prvních měsících letošního roku zúčastnili hlavních halových mistrovství republiky a byli úspěšní – získali na nich celkem pět medailí.

Všechna MČR načaly tři vícebojařské a chodecké dny od 7. do 9. února. Oddíl Sokola Hradec Králové měl na něm pět vybraných zástupců a získal jednu medaili. V kategorii dospělých startoval v sedmiboji Václav Červinka, který skončil na 10. místě. Lepší výsledek by mohl očekávat, pokud by neselhala jeho nejkvalitnější disciplína. V tyči totiž neskočil základní výšku. Jinak zaběhl na své poměry kvalitní překážky i hladký sprint a nezklamal ani ve skocích bez tyče.

V juniorských kategoriích útočilo na medaile hradecké „duo“ Doležal – Rykl. Snahu zúročil Jan Doležal a po dvoudenním závodě se postavil dle očekávání na druhý stupínek. Výkonem 5264 bodů vytvořil krajský rekord. Radoš Rykl skončil na čtvrté příčce. V kategorii žákovské reprezentovali Sokol Hradec Králové Josef Říha a David Ryba. První jmenovaný si odvezl několik osobních rekordů a zařadil se zhruba do poloviny startovního pole. Skončil na 10. místě. Druhý jmenovaný musel na základě zdravotních problémů odstoupit ze závodu již

Při vyhlásování získal Jan Doležal skleněné ocenění za překonání rekordu ČR v dorostenecké kategorii v desetiboji.

první den.

Další víkend se konalo MČR dospělých. Na vrcholných halových závodech reprezentovaly královéhradecký Sokol závodnice Lucie Tacičková a Pavla Valešová. Ani jedna ze závodnic sice nepostoupila do finále, ale

předvedené výkony na 400 m byly hluboko pod jednou minutou.

Posledním z mistrovství byl gigant – MČR dorostu a juniorů. Byl opravdu nabitý a pro královéhradeckou atletič-

ku úspěšný – Štěpán Jirman vybojoval zlato v běhu na 800 m, Radoš Rykl stříbro ve skoku o tyči, Jan Doležal vybojoval dvě bronzové medaile – ve skoku do dálky a ve skoku o tyči.

Sokol Klimkovice poprvé mistrem

■ Český Krumlov hostil o víkendu 8.–9. března mistrovství České republiky juniorských družstev v badmintonu.

O titulu rozhodovalo moravské derby, když se do finále i přes jednu porážku v průběhu turnaje nakonec probila družstva Sokol Veselý Brno-Jehnice a Sokol Klimkovice.

V základní skupině vyhrál výběr Brno-Jehnic 4:3, ale ve finále zvítězil So-

kol Klimkovice 4:1 a poprvé v historii slaví titul mistra republiky smíšených družstev juniorů.

Už sobotní utkání ve dvou základních skupinách přinesla zajímavé souboje. Ve skupině A ukončil své naděje na obhajobu domácí Český Krumlov, který nejtěsnějším poměrem 3:4 podlehl jak ASTRÉ Praha, tak Benátkám nad Jizerou a nakonec obsadil šesté místo. Ve skupině B se srovnaly na čtyřech bodech Klimko-

více, Brno-Jehnice a Vesec, nejhorší skóre měl Vesec, který namísto do utkání o medaile zamířil do duelů o páté místo, jenž se mu nakonec podařilo vybojovat. Konečné umístění: 1. T.J. Sokol Klimkovice, 2. T.J. Sokol Veselý Brno-Jehnice, 3. TJ Astra ZM Praha, 4. BK 73 Deltacar Benátky nad Jizerou, 5. TJ Slovan Vesec, 6. SKB Český Krumlov, 7. T.J. Sokol Dobruška, 8. T.J. Sokol Plzeň-Doubavka.

Memoriál Josefa Musila a MČR v zápase

■ Zápasníci olomouckého Sokola uspořádali v sobotu 22. února již 25. ročník Memoriálu Josefa Musila v řeckořímském zápase přípravce a mladších žáků.

Do jejich nově opravené tělocvičny se pro zkušenosti a medaile sjelo z Čech a Moravy téměř 70 nejmladších adeptů tohoto tradičního sportu. K vidění bylo vše – pěkná utkání, odhodlání, radost z vítězství i slzy poražených. Startovalo i osm domácích závodníků a nevedli si vůbec špatně, všichni získali medaile. Nejlépe si vedl Nicolas Tóth v mladších žácích do 80 kg, který s přehledem zvítězil. Do 52 kg mladších žáků získal stříbro Jan Balus na svém první

turnaji po přechodu z přípravy. Další stříbra získali v přípravce Kuba Zaccpal, Martin a Marek Drábkovi, Kevin Tóth a Kuba Richter. Bronz přidal Jindra Permedla.

Superúspěch se dostavil ale o týden později v Chomutově, kde na mistrovství ČR v řeckořímském zápase seniorů olomoucký závodník Petr Bartoněk potvrdil své loňské dobré výsledky a výkonnost a překvapivě získal titul mistra ČR v hmotnosti do 85 kg. Jeho úspěch je o to cennější, že sám je věkem ještě junior a v soutěži si poradil s daleko zkušenějšími závodníky.

Vojtěch Smolák

Petr Bartoněk

Víkendový seminář capoeiristů

■ Mladoboleslavský oddíl capoeiristů se mohl ve dnech 28. 2.–2. 3. opět těšit návštěvou četných hostů. V prostorách T.J. Sokol proběhl víkendový seminář zakončený slavnostním křtem s předáváním nových pásků. Akce byla určena pro děti a dospělé začátečníky. Tak jako každý obyčejný víkend, i tento začal pátečním tréninkem. Podpořily ty nejmenší přijelo i osmnáct vážných hostů z řad mistrů, mezi nimiž byl z Brazílie patron a zakladatel asociace Vem Camará Capoeira Mestre Paçoca. Celková účast téměř 250 cvičících byla pro mladoboleslavské historickým rekordem. Takovou událost si samozřejmě nenechali ujít ani hrdí rodiče. Vůbec poprvé od začátku capoeiry v České republice byli v rámci závěru sobotního tréninku vyzváni, aby si se svými dětmi zacvičili a sami si vyzkoušeli to, v čem je tak příkladně podporují. Řada maminek a tatínků této příležitosti využila. Jejich role se na krátký okamžik vyměnily a děti odměnily odvážné rodiče bujarým potleskem a obrovským vděkem. V neděli následovalo samotné páskování. Tato událost, zvaná Batizado

e Troca de cordas, se pro každého cvičence odehrává pouze jednou ročně. Ceremoniál je vždy rozdělen na dvě části. První částí je Batizado, neboli křest nováčků, kde capoeirista dostává svůj úplně první pásek a zacvičí si s jedním s přítomných mistrů. Za samotný křest se považuje, když přítomný mistr srazí nováčka k zemi. Druhá část Troca de cordas je určena pro žáky, kteří již pokřtěni byli a za celoroční tvrdou práci dostávají vyšší výkonnostní stupeň. Tito žáci již necvičí s mistry, ale pouze mezi sebou. Na rozdíl od jiných bojových umění se v capoeire nehodnotí pouze výkon v jednom konkrétním dni, ale každý žák je hodnocen

v rámci všech tréninků v průběhu roku. Není výjimkou, že na vyšší stupeň se intenzivně cvičí i několik let. Informaci, že dostane vyšší pásek, se žák obvykle dozví již dopředu před samotným ceremoniálem. Páskování v capoeire tedy není zkouška, ale úžasný víkend plný intenzivního cvičení a zábavy. Ani tentokrát to nebylo výjimkou. Celou akci pod vedením mladoboleslavského trenéra Karla Popoviče, provázela příjemná hudba, spousta zábavy a dřiny. Hladký průběh a úsměv na tvářích všech přítomných milovníků tohoto sportu mu mohly být darem k jeho narozeninám, které v neděli oslavil.

Martin Kolář

FOTO: BOHUSLAV ROSENKRANZ

Haló, volá (Sokol) Londýn!

■ V závěru loňského roku jsme se s maminkou Alenou Kottovou st., cvičitelkou Sokola Kladno, při návštěvě Londýna také setkaly se starostou Sokola Londýn, bratrem Ladislavem Potůčkem.

Jako místo schůzky navrhl bratr Potůček Československý národní dům v londýnském West Endu, kam jsme se celkem pohodlně dopravily podzemkou a autobusem. Kousek od zastávky zasvítily do večerní tmy hned dvě reklamy na české pivo (Plzeňský Prazdroj a Budějovický Budvar), takže jsme i bez zkontrolování adresy pochopily, že jsme na místě. Velmi pěkná a zdobná vilka skrývá „živé muzeum“, kde se ve výzdobě vlasteneckými obrazy, sochami (především portréty T. G. Masaryka, M. R. Štefánika a dalších významných československých osobností) a pamětními deskami (nejvýznamnější k počtě padlých českých pilotů ve službě Royal Air Force za II. světové války) scházejí Češi a Slováci (mezi nimi hodně mladých) na kus řeči, na zábavu, na dobrou večeři. V hlavní restauraci v přízemní je živo. Z lákavého československého jídelníčku si objednáváme výbornou pečenou kachnu s knedlíky a červeným zelím. Skvělá kuchyně slouží ke cti pana Dušana a jeho rodiny, která si restaurační zařízení Národního domu úspěšně pronajímá. Jako číšníci a servírky tu často působí dívky a chlapi, kteří sem přišli z Čech „na zkušenou“, na praxi. Československý národní dům může

v omezené míře poskytnout i ubytování, čehož také tito současní „vandrovníci“ rádi využívají. Mluví se tu česky. Bratr Potůček se dostavil až po naší skvělé večeři, takže jsme měli velkou náladu si povídat a nové věci se dozvídat. Předal nám publikaci Dějiny Sokola Londýn od bratra Milana Kocourka, kterou doplnil vlastním komentářem. Bratr Potůček zmínil založení Sokola Londýn v roce 1903, kdy se původní krajský spolek Žižka rozhodnutím valné hromady změnil na sokolskou tělocvičnou jednotu. Pohovořil o současné činnosti jednoty, která dnes čítá 60 členů. Přitom po II. světové válce jich bylo několik set. Velkou část členstva tvořili uprchlíci po roce 1948 (mezi nimi též legendární poslední náčelnice původní ČOS Marie Provazníková, která se nevrátila z XIV. olympijských her v Londýně a vedla pak jako náčelnice cvičení v Národním domě až do svého odjezdu do USA v závěru téhož roku, kde dále intenzivně působila v různých orgánech zahraničního Sokola). Protože jsou současní členové londýnské jednoty vzdálenostně značně rozptýleni, scházejí se na společná cvičení pravidelně jednou měsíčně, v pronajaté tělocvičně v Jižním Londýně. Bratr Potůček cvičení popisuje: Po společné rozcvičce následuje alternativně sálový tenis, volejbal, florbal, nohejbal, badminton a jiné sporty. Na jaře a hlavně v létě pořádá jednota výlety. Také jsou oblíbené společné večery (sendvič a čaj). Příjemné je, že se

všichni dobře znají, a tudíž je zábava živá a srdečná.

Bratr Potůček pochází z Prahy-Vršovic. Emigroval v roce 1968. Do Čech se od té doby poprvé podíval až v roce 1990. K důvodům své emigrace z vlasti říká: „Nemohl jsem tam žít. Mým snem vždy byl volný život. Ve vlasti byli, bohužel, rodiče i další příbuzní komunisty šikanováni.“

K Národnímu domu v Londýně bratr Potůček uvádí: „Československý národní dům s.r.o. Londýn – budova byla zakoupena v roce 1947 z daru prezidenta Beneše, spolu s příspěvkem Sokola Londýn a Klubu československé kolonie (Czechoslovak Colony Club). Dalším spoluvlastníkem byla Československá sekce Britské legie (British Legion). K dnešku se Sokol Londýn podílí na vlastnění Československého národního domu Londýn 20 %.“

Podle slov pana Dušana je Sokol Londýn významným aktérem dění v Československém národním domě. A sama jsem byla svědkem, jaké autoritě se těší starosta bratr Potůček. Přejeme Sokolu Londýn, jeho starostovi bratru Ladislavu Potůčkovi, Československému národnímu domu s panem Dušanem a jeho rodinou vše dobré. Ať se jim nadále daří udržovat a rozvíjet národní a sokolské tradice v Anglii.

Alena Kottová, vzdělavatelka Sokol Kladno

Pro napětí i dětský smích

■ Na dětských tvářích v hledišti se střídají napětí, výrazy úlevy, smích, ale také se čas od času ozve upozornění, nasvědčující o plném zaujetí dějem, který vytvářejí loutkoherci se svými marionetami ve hře Kašpárkovo Pometlo-zametlo. V hlavní roli vystupují Matěj a pantáta, kteří se náhodou dostanou do pekla, kde si s čerty domluví (jak později zjistí) nevýhodný obchod – můžou si odnést z pekla pytel zlaťáků, ale pod podmínkou, že si čerti vezmou do pekla toho, kdo je doma první přivítá. Všechno se ale zamotá, čerti se podvodem snaží do pekla odnést mladou Barunku, ale Kašpárek pomocí svého Pometla-zametla, které dostal od hodné babičky, vše vyřeší a nakonec se koná u pantátova stavení velká hostina. Děti – diváci si mohou oddechnout, vše dobře dopadlo. A spokojeni byli nejen diváci, ale také vedoucí a členové Loutkového divadla Sokola Uherské Hradiště.

Jak to začalo

Sokolské loutkové divadlo má v Uherském Hradišti dlouhou tradici – vloni na podzim si loutkářský soubor Sokola Uherské Hradiště připomenul již sto deset let své existence – a hrál téměř po celou tuto dobu, kromě vynucených přestávek v době druhé světové války a později při přestavbě budovy.

V 19. století byla loutková divadla velmi oblíbená, navštěvovala je celá rodina. V Sokole v Uherském Hradišti se rozhodli takové divadlo založit v roce 1903 s myšlenkou darovat vydělané peníze z her na stavbu tělocvičny. Začalo se s tím okamžitě – s vypůjčenými loutkami, a to tři dny v týdnu vždy dvakrát za den. Odpoledne pro děti a večer pro dospělé. Vstupné bylo 30 a 50 haléřů (dnes je vstupné dobrovolné). Hrál se v Plzeňské pivnici (dnešní poliklinika), u Bezděků (dnes prodejna Kohel) a v Měšťanské besedě.

Od těch dob loutkové divadlo jen vzkvétalo, v letech 1928–1930 byla konečně postavena sokolovna, kterou má nyní v pronájmu Slovácké divadlo. Zajímavostí je, že původně byl v 1. patře na

svou dobu moderní sál pro loutkové divadlo se stupňovitým hledištěm pro 200 dětí (dnes již pro představení zřejmě nevyhovující).

Repertoár a současné podmínky

Více než stoletá tradice určitě zavazuje, ale i motivuje. Čím tedy žije současný loutkářský soubor, kde shání nové hry, jaké má podmínky pro své působení? Na to jsme se ptali vzdělavatelky Sokola Uherské Hradiště sestry Barbory Ilčíkové, která nám poskytla následující informace.

Loutkové divadlo Sokola Uherské Hradiště má vedle dospělých loutkoherců také dva dětské soubory. Hraje se pouze pro děti od tří let, kteří navštěvují představení v doprovodu svých rodičů nebo prarodičů. A divadlo, které má zhruba padesát sedadel, je vždy plné – určitě ke spokojenosti principálky sestry Marie Kellerové, která působí v divadle od svého mládí a věnuje se mu s plným nasazením.

„Dříve jsme hráli jen pro členy Sokola, později, v 70. letech, pro školy a školky a jednou za rok ve sportovní hale v době vánočních trhů. Poté se hrávalo v tělocvičně, ale pro špatnou akustiku jsme se přemístili do šaten. Před jedenácti lety se upravily prostory nad restaurací Koruna a tam hrajeme dvakrát za měsíc pro veřejnost,” říká sestra Ilčíková. „Na vybavení těchto prostor nám přispěla Nadace Děti-kultura a sport a také město Uherské Hradiště. Díky těmto sponzorům jsme mohli zakoupit chybějící lout-

ky, vylepšit ozvučení a osvětlení. Za tuto pomoc velmi děkujeme a jsme jim za to vděční. Škoda, že nejsme přístupní pro děti na vozíčku.”

Soubor hraje s marionetami – několik nových marionet si nechal vyrobit v Čechách, aby se hodily k původním stoletým postavčkám. Pro dětské loutkáře si vyrábí marionety s dětmi svépomocí. Loutky jsou 60 cm vysoké. V současné době má divadlo asi 50 loutek (marionet i loutek vlastní výroby).

Repertoár divadla je poměrně bohatý – vedle již zmíněné hry Kašpárkovo Pometlo-zametlo to jsou například O kocourkovi, Princ Červánek, Kouzelná studánka, Kašpárkovy veselé Vánoce, O Zlatovlásce, Kašpárek a krejčík Jehlička, Perníková chaloupka a mnoho dalších. V současnosti chystá hry Kouzelný zvoneček královny vil, Kašpárkova kouzelná kaše, Pohádkový koník zachránce. „Máme velkou zásobu her z počátku 20. století, ty ale musíme upravovat, pro mladé loutkoherce používáme modernější hry. Hry si také vyměňujeme mezi soubory na přehlídkách loutkových divadel,” říká sestra Ilčíková. Soubor se také pravidelně zúčastňuje přehlídky sokolských loutkových divadel, která se koná každé dva roky.

Chcete se přijít na některé představení Loutkového divadla Sokola Uherské Hradiště podívat? Aktuální informace o představeních najdete na www.sokol-uh.cz nebo na facebookových stránkách Loutkového divadla T.J. Sokol Uherské Hradiště. ☺

Poté, co expozice „Sokol Sydney očima gymnaziálních studentů“ byla začátkem roku vystavena v Senátu Parlamentu České republiky, přesunula se tato výstava do Tyršova domu, kde byla v chodbě u tělocvičny T1 k vidění do 25. února. Výstava se sokolským tématem vznikla v rámci projektu Gymnázia F. X. Šaldy v Liberci „Neviditelné oběti komunismu“, který se již deset let zabývá československým exilem v zahraničí. S jednou z autorek výstavy – Markétou Kostelencovou, studentkou Gymnázia F. X. Šaldy, jsme hovořili o tom, jak se celý projekt připravoval.

Kolik času vám, i všem, kteří se na projektu podíleli, vám příprava i samotná realizace výstavy Sokol Sydney zabrala?

Na výstavě jsem začala pracovat již asi před rokem – z dostupných archivních materiálů jsem vytvořila osnovu témat, které měly být v rámci výstavy zpracovány tak, aby došlo k průřezu historií sokolské organizace v Sydney. Hlubší práci na přípravě jsme se začali věnovat až v říjnu loňského roku, kdy nám byl přislíben výstavní prostor v Senátu Parlamentu České republiky. Celý tým vynaložil obrovské úsilí, aby bylo v lednu vše hotovo a připraveno na vernisáž.

Jaké bylo vaše ponětí o Sokolu, než jste se o něj začala díky projektu více zajímat?

Abych pravdu řekla, o sokolské organizaci jsem toho příliš nevěděla, spíše tušila. Tělocvičný spolek, toť mé veškeré představy o Sokolu.

Přinesl vám projekt nějaká pro vás zajímavá či nová zjištění o Sokolu?

Určitě ano. Pochopila jsem, že sokolové nebyli jen zapálení sportovci, ale i vlastenci a stoupenci demokratického smýšlení. Zjistila jsem, jak důležitou roli hrála tato organizace v dějinách českých zemí a proč se stávala trnem v oku absolutistickým a totalitním režimům. Zároveň jsem měla možnost dozvědět se více o působení Sokola v zahraničí, konkrétně na australském kontinentě, což mě přinutilo zamyslet se nad sokolskou myšlenkou a ideály, kterým se podařilo doslova obletět svět.

Na jaká místa či do jakých institucí jste se díky práci na projektu dostala?

Projekt jsem prezentovala formou besed na několika základních školách v Libereckém kraji. V loňském roce jsem ho představila na univerzitě v Hradci Králové, což bylo velice zajímavé – přednášet o středoškolském historickém projektu na fakultě historie pro mě bylo přínosné, protože v budoucnu bych

Kdybyste mohla opětovně prožít nějaký moment či chvíli v rámci realizace projektu a výstavy, do jaké doby a na jaké místo byste se chtěla vrátit?

Z těch mnoha momentů, které jsem v projektu zažila, bych určitě vyzdvihla právě vernisáž výstavy Sokol Sydney očima gymnaziálních studentů v Senátu, jež pro mě byla velmi důležitou událostí nejen v rámci činnosti v projektu,

Studenti se vydali po sokolských stopách

Pochopila jsem, že sokolové nebyli jen zapálení sportovci, ale i vlastenci a stoupenci demokratického smýšlení.

sama ráda historii studovala. V rámci sběru archivních materiálů jsem navštívila Tyršův dům v Praze. Dále jsem měla možnost podívat se do Senátu Parlamentu České republiky, kde se v lednu konala vernisáž výstavy.

ale i z osobního hlediska. Představit odvedenou práci tak váženému publiku pro mne bylo obrovskou ctí.

Ovlivnil vám tento výzkum, spojený s přípravou výstavy, budoucnost – třeba při výběru školy, na níž budete chtít po absolvování gymnázia pokračovat, při výběru destinace při cestování, či ve vás prohloubil badatelský zájem o krajany, Sokol apod.?

Ve výběru vysoké školy mě výzkum utvrdil v tom, že bych se ráda věnovala studiu historie. Jinak bych při návštěvě Austrálie, ať již v rámci projektu či soukromě, ráda navštívila sokoly v Sydney a tak osobně nahlédla do krajanského života v Austrálii.

Kateřina Wágnerová

Josef Tichý zaváděl v irské armádě sokolskou tělovýchovu

V roce 1932 se v československých sdělovacích prostředcích objevila zpráva následujícího znění: Sokolská výchova proniká všude v cizině. Podle zpráv z Dublinu hodlá vedení irské armády zavést sokolskou výchovu do vojska a později i do škol. Československý konzul v Dublinu byl požádán, aby obstaral spolehlivého československého vojenského instruktora, ovládajícího dokonale sokolskou tělovýchovu, který by řídil výcvik irského vojska po tělocvičné stránce. Československá vojenská správa navrhla pro tento účel dělostřeleckého nadporučíka Josefa Tichého.

■ Historie prvorepublikové armády má poměrně dobře zmapované mise československých důstojníků v Bolívii a Kolumbii v letech 1934 až 1935. O tom, že jeden z našich důstojníků působil ve třicátých letech minulého století jako instruktor v irské armádě, se ale příliš neví. Proto jsme se rozhodli o této tělovýchovné vojenské misi přinést podrobnější informace.

Josef Tichý se narodil 8. března 1906 v Mladé Boleslavi v rodině továrního strojníka. Krátce po skončení první světové války jeho otec onemocněl španělskou chřipkou. Na rozdíl od milionu jiných se mu sice podařilo přežít, ovšem s trvalými následky. Musel opustit dobře placené místo v automobilce Laurin & Klement a poznamenán třesem byl až do své smrti v roce 1938 odkázán na ústavní péči v Brně. Veškerá starost o tři děti a domácnost zůstala výhradně na matce Marii Tiché. Přesto se v roce 1924 podařilo Josefu Tichému odmaturovat na státní reálce v Mladé Boleslavi. Nedostatek finančních prostředků ale ovlivnil rozhodování o jeho dalším studiu. Od dětství měl zájem o rostliny a přírodu vůbec, namísto Přírodovědecké fakulty UK si však zvolil Vojenskou akademii v Hranicích.

Dělostřelcem v Litoměřicích

Tu také v roce 1926 úspěšně absolvoval a v hodnosti poručíka se hlásil u dělostřeleckého pluku 3 v Litoměřicích. Ani v tomto okamžiku si nepře-

stal doplňovat své vzdělání. Absolvoval aplikační školu pro důstojníky dělostřelectva v Olomouci a tříměsíční kurz pozorovatele z balonu. Díky svému velice pozitivnímu vztahu ke sportu a tělovýchově se udržoval ve vynikající fyzické kondici. Zdokonaloval se i v šermu. Právě v této oblasti patřil v armádě k nejlepším. V roce 1929 si udělal tělocvičný kurz při vojenské tělocvičné škole a zároveň soudcovskou zkoušku podle závodního řádu Československé obce sokolské. Publikoval články na téma tělovýchova v armádě. Především se ale velice aktivně zapojoval do sokolské činnosti.

„Sokolský sletový rok 1932 jsem prožil v pilné činnosti tělovýchovné jak v armádě, tak v tělovýchovné jednotě sokolské v Litoměřicích, kde jsem byl členem od roku 1929. Po absolvování pěti ročních kurzů pro důstojníky tělesné a mravní výchovy v Praze jsem se umístil nejlépe z osmadvaceti posluchačů. Ve cvičitelském sboru jsem zastával funkci cvičitele mužů,“ vzpomínal po letech.

Všechno tohle dohromady sehrálo rozhodující roli při výběru důstojníka, který měl v Irsku reprezentovat nejen naši armádu, ale i Československo. *„V srpnu 1933 došel na velitelství pluku 3 v Litoměřicích dotazník z Ministerstva národní obrany z Prahy, zda bych měl zájem učit tělesnou výchovu sokolskou v irské armádě. Přihlásil jsem se u pobočníka velitele pluku štábního kapitána Lehkého. Předpoklady pro to jsem měl jak po stránce odborné, tak*

částečně i jazykové. Už nějakou dobu jsem se učil anglicky,“ popisoval v té době již nadporučík Tichý.

Učil také šermu

Do Irska odcestoval Josef Tichý v květnu 1934. Ještě předtím si ale musel doplnit jazykové znalosti a projít závěrečnou jazykovou zkouškou. Jeho základním úkolem bylo uspořádat kurz pro šestatřicet budoucích instruktorů, kteří po jeho absolvování budou šířit metodiku sokolské tělovýchovy nejen v řadách irské armády.

„Nadporučík Josef Tichý, který působí jako instruktor tělesné výchovy v irské armádě, získává neúnavně irskou veřejnost i armádu pro soustavu sokolského tělocviku. Tak dokončil v lednu svůj druhý sokolský kurz. K závěru byla uspořádána veřejná tělocvičná akademie a program cvičení pro chlapecký i dívčí dorost, pro muže předvedeny také ukázky rytmičky. Kurzu se účastnilo třicet šest frekventantů, z nichž byla asi čtvrtina dočasně aktivovaných poddůstojníků. Ostatní se stanou cvičiteli tělocviku na irských kolejích nebo v občanských tělovýchovných spolcích. Třetí poddůstojnický kurz začal v polovině února. Dále byl pod vedením nadporučíka Tichého v lednu zahájen jednoměsíční opakovací kurz pro nejlepší absolventy dřívějšího výcviku, navštívený také důstojníky. Jeho účelem bylo seznámit účastníky hlavně s tělovýchovou mládeže. Aby mohla být irská sokolská cvičení doprovázena irskou hud-

Někteří z účastníků prvního veřejného cvičení irské armády dle sokolské soustavy. Zleva: Mr. Aiken, min. národní obrany; genmjr. Brennan, náčelník hlavn. štábu; Mr. Derrig, min. vyučování; P. Růžička, konzul ČSR v Dublině a čsl. nadpor. Tichý, instruktor sokolské tělovýchovy v irské armádě

Z veřejného cvičení vojáků irské armády pod vedením npor. Josefa Tichého v roce 1935

bou, byl získán pro spolupráci lektor hudby na dublinské univerzitě skladatel dr. Larchet. Kromě toho pořádá Josef Tichý dobrovolné večerní šermířské kurzy pro důstojníky a do rozhlasu měl čtyři přednášky o Sokolu, jejichž obsah byl uveden v tisku, referoval na jaře 1935 dobový tisk.

Asi největšího ocenění aktivit se nadporučík Tichému z irské strany dostalo tím, že požádala o prodloužení jeho původně ročního pobytu o dalších dvanáct měsíců. „Československá zahraniční propagační akce zaznamenala v Irsku pronikavý úspěch. Československému konzulovi se podařilo v Dublinu vzbudit zájem o sokolskou ideu a tělovýchovu. Náčelník hlavního štábu irské branné moci generál Brennan konstatoval na sjezdu středoškolských profesorů v Dublinu, že od zavedení sokolské soustavy do armádních tělocvičných kurzů si slibuje velmi mnoho a vyslovil naději, že tato soustava bude později zavedena i na školách,“ informoval tehdejší tisk.

Patnáct let ve vězení

Když se v říjnu 1936 Josef Tichý konečně vrátil ke svému útvaru do Litoměřic, byl již více než rok ženatý. V lednu 1935 si vzal za manželku dceru bývalého legionáře a technického a administrativního ředitele cukrovary v Ústí nad Labem Josefa Roubínka Lidmilu. Mladá rodina, včetně dcery Evy, mohla být konečně spolu. A tak si začala zařizovat v Litoměřicích byt. Do toho ale přišlo nečekané převelení

Josefa Tichého do Bratislavy. Nastoupil k dělostřeleckému pluku 9 T. G. Masaryka. V té době byl také povýšen na kapitána.

Obsazení zbytku Československa německou armádou a vytvoření protektorátu ho zastihlo v Mělníku. Jako správce ženíjního skladu se snažil i po příchodu Němců tento materiál rozprodat. Ze Štětí nechal přivést sochy prezidentů Masaryka a Beneše, které, aby se nedostaly Němcům do rukou, zakopali do země. Koncem června 1939 byl, podobně jako řada dalších důstojníků, propuštěn z branné moci a převeden na ministerstvo obchodu. Zde pracoval v oddělení kontroly provozních a dovozních povolení. „Na podzim 1939 jsem byl zapojen do ilegální skupiny pplk. gšt. Berky se zpravodajským úkolem. Měl jsem navázat styk s poručíkem dělostřelectva Binderem, který zastupoval transatlantickou službu Meckeyradio. Mým úkolem bylo zprostředkovat služby Meckeyradia pro cizince v Praze,“ uvedl po válce o tomto období svého života kapitán Tichý.

V květnových dnech 1945 se aktivně zapojil do osvobození Prahy. V pondělí ráno 7. května 1945 se přihlásil na barikádách v Podbabě. Velitel úseku plukovník Kadlečka ho určil zástupcem velitele barikády majora Tomáška. Po válce si Josef Tichý dodělal Vysokou válečnou školu a byl zařazen na ministerstvo národní obrany. Dostal se ale do konfliktu s některými levicovými funkcionáři hlavního štábu.

Odmítl do tělovýchovné přípravy vojáků zařadit hodiny osvěty v marxistickém duchu. Nakonec situaci řešil tím, že v listopadu 1946 na vlastní žádost armádu opustil.

Pracoval na ministerstvu průmyslu. Komunistický převrat v únoru 1948 ho připravil o poslední iluze. Přesto se v létě toho roku ještě velice aktivně zapojil do organizování XI. všesokolského sletu. V květnu 1949 byl zatčen státní bezpečností. Vyšetřovatelé mu kladli za vinu, že společně s Karlem Sladkým a Emanuelem Čančíkem založili ilegální skupinu, jejímž cílem bylo svržení lidově demokratického režimu. A to dokonce násilným způsobem za pomoci zbraní, které si k tomuto účelu také opatřili. Přítěžující okolností v tomto případě bylo, že bezpečnostní složky u něho v době zadržení našly dva granáty. Na podzim 1949 ho Státní soud v Praze odsoudil na pětadvacet let za vlastizradu. Na jeho údajný čin se nevztahovala ani velice široce pojatá amnestie prezidenta republiky z května 1960.

I ve vězení mu ale pomáhal jeho vztah ke sportu. A to nejen při udržování velmi dobré fyzické kondice. Na svobodu se dostal až v roce 1963, a to jen díky podmíněčnému prominutí zbytku trestu. Josef Tichý se nedočkal svobodné vlasti – zemřel v roce 1987.

Vladimír Marek
(přípraveno ve spolupráci s Československou obcí legionářskou, časopisem Legionářský směr)

Rozloučení

■ V úterý 4. března 2014 zemřel náhle ve věku nedožitých 70 let vynikající člověk, roudnický rodák, starosta Sokolské župy Krušnohorské-Kukaňovy **bratr Pavel Koukal**. Byl vzdělavatelem župy Krušnohorské-Kukaňovy a župy Podřipské a v loňském roce se stal starostou župy Krušnohorské-Kukaňovy. Odešel v době příprav na oslavu 120. výročí založení župy Krušnohorské-Kukaňovy.

Bratr Koukal byl autorem řady medailonků sokolských osobností a ve svých publikacích se věnoval sokolskému odboji, historii župy a jednotlivých sokolských jednot.

Pavel Koukal byl duchcovský patriot, novinář, publicista, vlastivědný pracovník, regionální historik, památkář, ekologický aktivista, sokolský vzdělavatel a organizátor kulturních akcí a výstav. Narodil se 13. května 1944 v Roudnici nad Labem. Po osvobození se celá rodina vrátila do Duchcova, odkud pocházela. Pavel Koukal vystudoval duchcovské gymnázium a krátce studoval na Pedagogické fakultě v Ústí nad Labem.

Málokdo ví, že byl s několika nadšenci spoluvůdčím myšlenky převzetí a využití duchcovského zámku, nad-

šeně se věnoval jeho obnově, aby později stanul v jeho čele. Ve druhé polovině 80. let profesionálně přešel ke svému koníčku – novinářskému povolání. Byl neúnavným členem a hybatelem prvků občanské společnosti – vzpomeňme jen předlistopadovou Společnost pro záchranu Jezeří, byl jedním z iniciátorů založení Společnosti přátel města Duchcova a Československé společnosti G. Casanovy se sídlem v Duchcově. Stál u snah o záchranu severočeských Libkovic a u znovuoživení činnosti duchcovského Sokola. Stejně tak se snažil popularizovat severní Čechy v desítkách publikací, stovkách výstav, ale hlavně neustálým hledáním kořenů. Byl dlouholetým radním za ČSSD v Duchcově. Měl významný podíl na obnovení Podřipského muzea. Působil jako vzdělavatel Sokolské župy Podřipské a v posledních měsících vedl Sokolskou župu Krušnohorskou-Kukaňovu jako její starosta. Dne 26. února 2014 schválila rada města Roudnice nad Labem ocenění bratra Pavla Koukala za celoživotní práci. Bohužel mu ji už nestihla předat. Čest jeho památce.

Blahopřání

■ V neděli 23. února oslavil člen Tělocvičné jednoty Sokol Hořovice **bratr PhDr. Jaromír Mecner** krásných 85 let. Nejen, že je členem Sokola Hořovice, ale byl také dlouholetým činovníkem Sokolské župy Jungmannovy a Rokycanovy.

Jeho činnost začala ještě v době jeho mládí, a to počínaje rokem 1947, o rok později byl cvičencem na XI. všesokolském sletu ve skladbě „cvičení mužů“. Od roku 1959 do roku 1976 provozoval vysokoškolský sport – nejprve jako vysokoškolský student a poté už jako profesor na fakultě pedagogiky.

Od roku 1959 až dosud je členem Tělocvičné jednoty Sokola Hořovice, kde v letech 1998–2006 vykonával funkci starosty a náčelníka. V letech 1997–2002 byl členem výboru

a vzdělavatelem župy Rokycanovy a v období let 2003–2005 byl jejím místostarostou. Zároveň byl v letech 2005–2010 župním vedoucím seniorů župy Jungmannovy.

Zúčastnil se všech následujících sletů jako cvičitel a také jako cvičenec. Svoji vitalitu si může bratr Mecner přičíst ke sportovním výkonům, vždyť v roce 2005 byl nejstarším účastníkem expedičního výstupu na Triglav, jehož výška dosahuje 2 864 metrů nad mořem.

Pravidelně se i nyní zúčastňuje různých sportovních akcí. Rád se věnuje cykloturistice a nohejbalu.

Kéž by si z jeho sportovní činnosti mladší generace vzala příklad.

Sokol Hořovice a Sokolská župa Jungmannova přejí jubilantovi pevně zdraví a trvalou lásku ke sportu.

Poděbrady si připomenuly misi krále Jiřího

■ V Poděbradech se začátkem března konaly oslavy výročí 550 let od vyslání mírové mise králem Jiřím z Poděbrad. Důležitou částí celodenních oslav, které se konaly v neděli 2. března, byl pietní akt položení věnců k jezdecké soše krále Jiřího. Krojovaní sokolové z řad mužů, oddílu sokolské všestrannosti se této pocty hrdě zhostili a doprovodili předsedu Senátu Parlamentu ČR Milana Štěcha, biskupa Církve československé husitské Davida Tonzara a starostu města Poděbrady Ladislava Langra při kladení věnců. Navíc se v dopoledních hodinách starosta poděbradské tělocvičné jednoty bratr Smejkal a praporečník bratr Havlík zúčastnili rozhlasem přenášené bohoslužby v kostele Církve československé husitské a společně u oltáře drželi prapor naší jednoty, který na jedné své straně nese vyobrazení jezdecké sochy husitského krále Jiřího a pod ním nápis Pravda vítězí!

Jsmo poctěni, že si zastupitelstvo města k takto důstojnému a významnému aktu pozvalo právě nás, sokoly! Možná je to i tím, že naše tělocvičná jednota dbá na udržování tradic a nyní má dokonce šest mužů, kteří mohou hrdě nosit sokolské kroje.

Kladení se zúčastnili bratři: Smejkal, Havlík, Prokůpek st., Prokůpek ml., Mejzr, Talíř, Kovanda (Sokol Cerhenice).

Radek Smejkal

Vyhlášky, které nás zajímají

■ Vzhledem k několika novým vyhláškám týkajícím se naší činnosti, zařazujeme pár informací, které zodpoví řadu dotazů z jednot a žup.

Ministerstvo zdravotnictví ČR vydalo vyhlášku č. 391/2013 Sb., o zdravotní způsobilosti k tělesné výchově a sportu (lékařské prohlídky), která nabyla účinnosti dnem 31. prosince 2013. Tato vyhláška zrušila dosud platnou Směrnici Ministerstva zdravotnictví ČSR č. 3/1981 o péči a zdraví při provádění tělesné výchovy, sportu a branně sportovních činností (ve znění Směrnice č. 5/1985), která byla donedávna uvedena také na sokolském webu.

Tato vyhláška stanoví, kdy je lékařská prohlídka pro výkon sportovní činnosti povinná a kdy nikoliv. Povinná lékařská prohlídka je vyžadována u výkonostních a vrcholových sportovců nebo u žáků sportovních škol. V případech organizovaného sportu, neorganizovaného sportu a pohybové rekreace pro veřejnost (sport pro všechny, sokolská všestrannost) je lékařská prohlídka povinná jen tehdy, pokud organizátor příslušné sportovní akce nebo soutěže rozhodne, že bude jednorázovou lékařskou prohlídku vyžadovat. Je tedy na organizátorovi, aby pečlivě zvážil náročnost a rizikovost konkrétní akce na základě vyhodnocení zátěže pro účastníky. Určitým vodítkem může být příloha č. 1 vyhlášky, která upravuje zdravotně náročné sportovní disciplíny. U těchto by měla být lékařská prohlídka podmínkou účasti na dané sportovní akci či činnosti. Jedná se např. o ragby, kickbox, zápas, judo, karate, běžecké, lyžařské nebo cyklistické maratóny, triatlon, turistické pochody v délce nejméně 50 km. V příloze č. 2 jsou uvedeny nemoci, vady a stavy, které vylučují nebo omezují zdravotní způsobilost ke sportu nebo tělesné výchově.

Další vyhláška č. 422/2013 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva zdravotnictví ČR č. 106/2001 Sb., o hygienických požadavcích na zotavovací akce pro děti, ve znění pozdějších předpisů, upravuje mimo jiné vzor posudku o zdravotní způsobilosti dítěte k účasti na zotavovací akci a škole v přírodě. Zabývá se též minimálním rozsahem

Vyhláška
č. 422/2013 Sb.
upravuje mimo jiné
vzor posudku
o zdravotní způsobilosti
dítěte k účasti na
zotavovací akci
a škole v přírodě.

vybavení lékárničky pro zotavovací akce, specifikuje velikost pryžového škrťacího obinadla, ruší fixační dlahy v souladu s novými standardy první pomoci atd. Tato vyhláška nabyla účinnosti dnem 1. ledna 2014.

Vyhláška č. 343/2009 Sb. změnila vyhlášku č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých. Dočteme se zde, že minimální teplota v tělocvičně je 18 °C, maximální 28 °C a optimální 20 °C, resp. 18–22 °C.

Seznam obsahu nové autolékárničky podle vyhlášky č. 182/2011 Sb.:

- Obvaz hotový s 1 polštářkem (šíře nejméně 8 cm, savost nejméně 800g/m²) – 3 ks
- Obvaz hotový se 2 polštářky (šíře nejméně 8 cm, savost nejméně 800g/m²) – 3 ks
- Šátek trojčipý z (netkaného) textilu (délka stran nejméně 960 x 1360 x 960 mm) – 2 ks
- Náplast hladká cívka (velikost 2,5 cm x 5 m, min. lepivost 7 N/25 mm) – 1 ks
- Náplast s polštářkem (velikost 8 cm x 4 cm, min. lepivost 2,5 N/cm) – 6 ks
- Obinadlo škrťací pryžové (60 x 1250 mm) – 1 ks
- Rouška plastová (20 x 20 cm, tloušťka 0,05 mm) – 1 ks
- Rukavice pryžové (latexové) chirurgické v obalu – 1 pár
- Nůžky zahnuté (se sklonem) v antikorozní úpravě se zaoblenými hroty – délka nejméně 14 cm – 1 ks
- Isotermická fólie o rozměrech nejméně 200 x 140 cm – 1 ks.

Tomáš Jelen

Česká obec sokolská

je pro rok 2014 součástí projektu
**ČESKÉHO
OLYMPIJSKÉHO VÝBORU
ČESKO SPORTUJE**

JIŘÍ KEJVAL
Předseda Českého olympijského výboru

V Praze dne

2. 1. 2014

ČESKO SPORTUJE
JE PROJEKTEM ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO VÝBORU
NA PODPORU SPORTU
A ZDRAVÉHO ŽIVOTNÍHO STYLU

